

Konference

1 ...slyšel svědectví, jak se vrátil z misijní cesty a slyšel jsem jej vydávat svědectví. Jsem opravdu šťasten, že mohu vidět bratra Jeffriese (říkám mu Creechy). Nevěděl jsem, že byl v tomto shromáždění. A vím, že to pro tebe znamená hodně, protože ses také vrátil z bitevního pole; tam světlo svítí nevýrazně a zde jsi vstoupil do této krásné atmosféry křesťanského lidu, kde se všichni vespolek těšíme svobodě v Duchu. Mám to rád, když se lidé cítí svobodní, kde mohou svobodně vyjádřit své city. A opravdu něco na tom je. Nechceme jednat naškrobeně. Je to prostě... Kdysi bylo ve zvyku říkat: „Sundej si svůj límec a ciť se jako doma.“ Mám to rád. Jsem si jist, že i my všichni, že ano?

2 Přišlo mi na mysl, když jsem se podíval na mou dceru Rebeku, vzpomněl jsem si, jak jsem se jednou vrátil ze shromáždění. Ona tehdy byla takovou malou dívkou, zde... měla malou sestru o čtyři roky mladší. A tak, Becky má modré oči a je štíhlá a Sára má hnědé oči a je malá. A obě jsou tatínkovými mazlíčky. A já mám opravdu děti rád a Pán mi dal opravdu skvělé děti.

3 A tak ony čekaly na mne, až se vrátím. Když jsem se vrátil, chtěly si se mnou trochu hrát. Ale začal se hlásit pan „Zavřiočko“, a tak šli kolem půlnoci spát. Letadlo přistálo teprve kolem druhé nebo třetí hodiny ráno. Šel jsem si lehnout, ale nemohl jsem usnout. Vešel jsem do obývacího pokoje a posadil se do křesla. Je to tak trochu legrační, to, co chci o nich říct. A bylo to...

4 Za nějakou chvíli se začalo rozednívat a Rebeka, která je tady, se probudila, věděla, že bych už měl být doma. Podívala se tedy a všimla si, že Sára ještě spí. Jak se dívala kolem, uviděla mě, že sedím v obývacím pokoji a přiběhla tak rychle, jak jen mohla. Skočila mi na klín a objala mne oběma rukama. A asi v tom čase se Sára, její mladší sestra rovněž probudila. Inu, podívala se, ale Becky už nad ní tento závod vyhrála. (Chtěl bych to tak trochu přirovnat k církvím, které jsou tu již dlouho.) A Becky byla taková štíhlá dívka s dlouhýma nohama, mohla tedy sedět na mém klíně dost pohodlně, oběma nohama se dotýkala podlahy. Byla už vyrovnaná, víte. Říkám to tak trochu kvůli našemu metodistickému bratru, který je zde - je tu již delší dobu, víte a on už trochu povyrosl.

5 Dobře, Sára byla malá. Nevím, jak je to s vašimi dětmi, ale

s mými dětmi je to tak... když ten starší dostane něco nového, pak to dostane ten další, a pak další. A Sára měla na sobě Beckino pyžamo. Bylo to takové pyžamo s králíčkima nožkama, které se kdysi nosovalo, víte, ale bylo trochu velké a jí se v něm nechodilo dobře. A tak ona také spěchala napříč domem.

Rebeka mě objala, otočila se dozadu a podívala se na Sáru. Řekla: „Sáro, moje mladší sestro, ráda bych ti něco řekla, víš, že já jsem tady byla první.“ Řekla: „Tatínek je už celý můj a pro tebe tu už nezůstalo místo.“

⁶ No co, Sára se cítila tak trochu odstrčena, víte. Její tvář poklesla. A to mi připomíná částečně církve, které jsou už zde déle, víte. Ony už obsadily všechna místa uvnitř a zevnitř a jsou zakotvené v celé své teologii a mohou to vysvětlit a hovořit řecky a tak dále. Mohl bych to přirovnat k Rebece.

A tak Sára se podívala kolem sebe, její malé rty poklesly a vrátila se do pokoje. Ale já jsem zamrkal očima, ona to zpozorovala a natáhl jsem takto nohu. Právě na to čekala. Přišla a vyskočila na tu nohu. A byla... má krátké nohy, víte a nedostala na podlahu. Byla tak říkajíc „vzhůru nohama.“ A tak jsem ji objal rukou, aby nespadla a přivínil jsem jí k sobě. Opřela si svou hlavu o mou hrud', trochu se jí ulevilo, a pak se podívala na Rebeku. Řekla: „Rebeko, moje sestro, podívej, řekla: ‚Chtěla bych ti také něco říct. Snad jsi tady byla první a můžeš mít celého tatínka, ale říkám ti, že má tatínek celou mně.‘“

A je to asi tak. Víte, nemohu vědět všechno pro a proti, ale dokud On mě má celého, o co bych se ještě měl starat. Jednoduše Mu dovolit, aby si mě vzal a použil takovým způsobem, jak si to přeje.

Zajisté si cením toho, že zde mohu být a mít toto skvělé obecenství s těmito znamenitými bratry, kazateli a mít spolupráci s těmi osobními pracovníky a vše, co zde v Ramadě bylo vykonáno, a rovněž za tu znamenitou spolupráci. Je mi líto pouze toho, že to trvá jen čtyři dny. Vidíte, sotva se s lidmi seznámíte a lidé začnou poznávat vás, a už musíte odjíždět, právě když by něco mohlo být docíleno k tomu opravdovému oslavení Boha. Věci, které zde probíhají, mohou mnohým z vás připadat nové a nesrozumitelné. Neumíte si je za jeden nebo dva večery vysvětlit. A když se s některými věcmi vyrovnáte, pak je to samozřejmě možné.

⁷ Udaly se mnohé věci. Vy pastoři ve vašich církvích zapamatujte si, že v těch nadcházejících týdnech budou za vámi přicházet některé

ženy a budou říkat: „Víte, měla jsem ty ženské potíže. Zmizelo to.“ Jedna řekne: „Měla jsem žaludeční potíže. Přestalo to.“ Nemohu to tady všechno vyjmenovat. Děje se to prostě na každém místě, víra se všude pozvedla vysoko.

Na příklad, před několika okamžiky tu byl jistý muž, který sem přišel a položil mi ruku na rameno a řekl... Podíval jsem se na toho muže. Pomyslel jsem si: „Měl bych ho odněkud znát.“ Přece jsem ho už někde viděl.

A on řekl: „Vzpomínáš si na mne?“

Řekl jsem: „Myslím, že ne.“

A tak on řekl: „Zúčastnil jsem se tvého shromáždění v Saskatoonu, Saskatchewan, asi ve čtyřicátém nebo čtyřicátém druhém roce nebo tak nějak.“ Je to dávno, bylo to před mnoha lety.

A já jsem řekl: „Ano.“ Pomyslel jsem si: „Přece odněkud si musím toho člověka pamatovat, ale nemohu ho nikam zařadit.“

⁸ A tak my... on začal o něčem hovořit. Za několik minut jsem začal rozpoznávat, že před několika večery ve shromáždění byla jistá paní, myslím, že měla prošedivělé vlasy a stála na pódiu. Kdybych pohlédl sem k východu, což je v podstatě jistou tradicí, protože se rád dívám k východu, protože On přichází z východu... Když křtím, obvykle křtím tímto způsobem. A podíval jsem se takto... vždy po mé pravé straně, protože po každé to Světlo přichází odsud, přichází z pravé strany. A tak vždy usiluji o to, aby lidé ke mně přicházeli z pravé strany. A já se je snažím takto postavit, do takové pozice, tak, jak jsou v této budově uložena sedadla.

A po mé levé straně vedle mne jsem si všiml jisté ženy, která byla mnohem mladší než ta, která stála přede mnou. Měla růžové šaty. Měla jiné než ta, která tam stála. Pozoroval jsem to a klesl jsem a já... prostě to není možné vysvětlit, musíte tomu věřit, nic jiného.

⁹ Podíval jsem se. Seděla tam po mé levé straně jistá žena a byla trochu... něco s ní nebylo v pořádku. Podíval jsem se dozadu a tam vedle ní stál muž. Pomyslel jsem si: „To je zvláštní.“ Snažil jsem se ve svých myšlenkách soustředit na tuto ženu, se kterou jsem rozmlouval, protože vidíte... jestli snad pozorujete, jak se něco děje, vidíte, to by mohlo napovědět této ženě, co s ní je. A tak, je to velice... a satan je právě zde a čeká na každou nejmenší příležitost. Je to Boží milost, vidíte, že On dovolil, aby se tyto věci staly.

Pak jsem se rozhlédl a spatřil jsem tuto ženu tak trochu... jedna byla mnohem mladší od té druhé. A jedna z těch žen byla tak trochu... byla roztržitá a byla mentálně postižená. A ta druhá žena měla rovněž potíže, ale jiného druhu. A pak tento muž...

A dnes ráno, když jsem se tady postavil, jsem zjistil, že to byl ten muž. Řekl jsem: „Nemáš náhodou nemocnou manželku, která je mentálně postižená nebo posedlá?“

A on řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Byla minulý večer ve shromáždění a seděla po mé levé straně a měla na sobě růžové šaty nebo něco takového?“

Odpověděl: „Ano.“

¹⁰ A zde to bylo. Tak jsem toho muže rozpoznal. Nuže, domnívám se, myslím, že jsem si poznamenal jeho jméno. Dostávám... Nezapamatoval jsem si dost dobře jistého pastora M-a-c-k-a, seděl právě někde tady. Bylo to tak, ano? A on mi řekl: „Moje manželka se před mnoha lety zúčastnila tvého shromáždění a byla okamžitě uzdravena skrze zázrak, o kterém jsi jí řekl a také jsi jí řekl o jejích potížích. Byla okamžitě uzdravena z několika nemocí, trpěla zvláštní nemocí krve a vředovým onemocněním a tak dále.“

¹¹ Nuže, podívejte, co se přihodilo (kdybyste jen mohli uvidět, co to znamená), tato žena měla víru, vidíte. Ve své víře věřila, ačkoliv neměla asi ani modlitební lístek nebo něco takového. Ale věřila a možná i víc než tato druhá žena, která seděla přede mnou.

Domnívám se tedy, že řekl, že přišla jeho manželka. A pokud se nemýlím, je to ona, ta která sedí vedle toho muže. A to je ta žena. Podívejte se na ni, to je ta žena, v pořádku.

¹² Podívejte se tedy, jak to učinila Boží milost? Ta paní, ona vlastně opravdu věřila z celého srdce. A její víra byla o hodně větší než víra osoby, která tu stojí, proto se to k ní přiblížilo. Jistě, nyní... a potom ten muž se mě zeptal, řekl: „Bratře Branhame, je to s mojí manželkou vážné? Uzdraví se nebo něco takového?“

Odpověděl jsem: „Pane, nevím.“

¹³ Podívejte se, to jste vy, kteří přivádíte tato vidění. Dělá to vaše víra, vidíte. Dělá to vaše víra, ne moje. Jste to vy, vidíte. Ježíš stál tady před těmi lidmi a tato žena se dotkla Jeho roucha. On dokonce nevěděl, kdo se Ho dotknul. Řekl: „Kdo se Mě dotknul?“ Nuže, Ježíš

nemohl říct něco jen tak. On... opravdu nevěděl, kdo to udělal. A rozhlížel se po obecenstvu, dokud neviděl tuto ženu, vidíte. A pak jí řekl, co způsobila její víra.

14 Nuže, také bych to nevěděl a potom někdy... Vidíte, to nebylo, myslím, objasněno. Ale teď se podívejte; kým, kým vlastně jste a co vás trápí - to je Duch Svatý, který to zjevuje. A někdy to pozoruji, jak to tmavne a řídne. Neříkám nic, protože to snad znamená smrt. A tak prostě řeknu: „Jdi, Pán ti požehnej.“

15 A snad, kdybyste setrvali dost dlouho, kdybyste počkali, pak byste se dozvěděli, co na to řekne Pán. A pak to bude to, co říká On. Nuže, to je... to vidění by ukázalo, co tě trápí nebo čím ses provinil. Ale jen vytrvej a počkej. Všiml jsem si, jak lidé prostě odcházejí, vidíte. Ale buď klidný, vytrvej, čekej a uvidíš, co řekne On, pak se to dozvíš.

Když se to vrátí a já spatřím vidění o tom, co se s tebou stane... Ono ukáže, čím jsi byl. A když uvidím, co s tebou bude a ty to zpozoruješ, pak to je „Tak praví Pán.“ A pak si to můžeš poznamenat a uvidíš, že se to stane přesně tak. Nikdy to nezklame.

16 Jestliže vidění; ono je tím, čemu důvěřuji. Jestli přichází vidění a řekne mi, že dnes ráno bude na prezidentském hřbitově vzkříšen George Washington, abych tam šel a vzbudil ho, pozval bych celý svět, aby se přišel podívat, jak se to stane. Jistě. To neselže. To nemůže selhat, to nikdy neselhalo ani v minulosti, ani to neselže v budoucnosti, pokud nebudete jednat na základě vlastního dojmu.

17 A mnohokrát... Myslím, že dnes ráno jsme zde všichni letničnící, že ano? Mnohokrát si myslím, že lidé jsou prostě nadšení, vidíte, mají dojem, že Pán řekl to nebo ono. A vy to řeknete, ale ve skutečnosti to tak není. A pak není správné, když něco takového vyslovíte, vidíte. Počkejte, dokud se nedozvíte, že to opravdu mluvil Bůh a pak to bude pokaždé naprosto dokonalé. Ale jestli to říkáte jenom pod nějakým dojmem, můžete to říct, ale... Jestli to uděláte, způsobí to nějakou tělesnou napodobeninu a vy... Opravdu, bratře, sestro, to Bohu nepomůže; to Bohu překáží, vidíte. A snad Bůh volá tebe, abys byl svědkem nebo něčím takovým. Zůstaň věrný tomu, co ti Bůh říká. Buď opravdovým svědkem.

Nuže, bylo to veliké shromáždění, jeden z nejkrásnějších zástupů lidí víry, ti kazatelé sedící spolu se mnou. A lidé, kteří jsou v obecenstvu, byli opravdu bezvadní. Je mi jen líto, že musíme tak rychle skončit a to tímto způsobem. Ale doufám, že jednoho dne, bude-li to vůle Páně, se

znovu vrátím.

18 Domnívám se, že manažer je tady, bratr Borders, byl už lidem představen a nyní bych ho poprosil, aby se postavil. Bratr Roy Borders byl se mnou v mnohém velkém boji. Postavíš se, bratře Bordersi? Je velice pokorný. Bratr Borders o tom neví, ale znovu to do mne udeřilo. Musím mu to říct teď. A... Bratr Borders je nemocným člověkem. Musím se s ním někde setkat a jít s ním někam po skončení této ranní bohoslužby. Bratře Bordersi, doufám, že tě to nepoleká. Ale Pán se musí dotknout bratra Borderse velice rychle. Má uzavřenou chlopeň ve svém srdci. Je to opravdu tak. Nemluvil jsem s ním o tom víc, než tolik, jak mne tu vidíte na tomto pódiu, ale je to pravda.

19 A nyní, chtěl bych říct této ženě, dokud je Duch Svatý nade mnou, a musím brzy skončit, vidíte, protože to začalo působit. Tato žena, která zde sedí a hledí nyní tímto směrem, na kterou se dotazoval ten muž. Není to nic závažného; je to způsobeno změnou životního období. Jsou to jenom přechody, únava, bezútěšné pocity a taková zmatenost. Ale budeš v pořádku, neboj se. Je to prostě to. Nuže, ten velký Duch Svatý, v Jeho přítomnosti...

20 Mám tady malou dívku, o které ten muž právě udělal zmínku, a mám tu několik poznamenaných věcí. Jistá mladá dívka byla včera operována ve Phoenixu, byla jí odstraněna ledvina nebo něco, je ze sboru bratra Outlaw'se, muže, který je všude, kamkoliv jdu. Pokud to je v okruhu sto nebo dvě stě mil, ten muž navštěvuje každé shromáždění. A jeden ze členů jeho shromáždění je dnes ráno zde. Této mladé dívce byl operován nádor ledviny, byl to zhoubný nádor. Jenom Bůh může zachránit život tohoto dítěte.

A malá hluchá dívka, o které se zmínil bratr Jenkins. Ó, je tolik nemocných a nuzných lidí.

A nyní, předtím, než zahájíme tu část bohoslužby, kterou bude proslov, chtěl bych, abychom se na chvíli pomodlili. Skloňme naše hlavy. A pokud jsou zde nějaké žádosti, pozdvihněte vaše ruce.

21 Náš nebeský Otče, jsme vyučováni skrze to veliké Boží Písmo, inspirované Slovo Boží, které je v tisku, že bychom měli sedět pospolu v nebeských místech v Kristu Ježíši. A dnes ráno pocituji a hledím k té skupině lidí, která směřuje k nebi, ačkoliv se skládá ze všech denominací, všichni sedí spolu; a když hledím a dívám se na některé z těch lidí, kteří jsou starší než já a také na některé z těch přicházejících mladých mužů. A právě tak jako listí a květiny a celá

příroda pracují, to stáří odchází a přichází mládí. Nebeský Otče, děkujeme Ti za Tvého Ducha Svatého, který nám dává tu velikou jistotu, že jednoho velkého dne se znovu setkáme.

Děkujeme Ti za Jeho velkou moc. On nám pomáhá v našich nemocích. A prosíme za tuto malou dívku, které byl odstraněn nádor z ledviny a byl to nádor rakoviny. Pane Bože, buď milostiv této mladé dívce. Myslím si, co kdyby to tak bylo moje dítě? A přece, je to miláček někoho jiného. Prosím, abys ji uzdravil. Nechť moc satana je od ní odňata. Ať to dítě žije ke slávě Boží.

Požehnej, prosím Tě, dnes ráno tu malou hluchou dívenku, která zde byla zmíněna. Prosím, abys jí vrátil sluch, této dívce, této Jenkinsové dívce. Prosím, nebeský Otče, rovněž za bratra Borderse, mého vzácného bratra, když jsem spatřil, jak se ho satan snažil odstranit z pole. Bože, žádám je v zájmu Tvého království.

A prosím Tě za tyto zvláštní žádosti. Za tuto paní, která zde tehdy stála a její víra byla tak pevná. Nyní jí to Ty Pane, vysvětlí a bude to všechno v pořádku. Děkujeme Ti za to. Prosím, abys i nadále byl s námi.

Požehnej tyto kazatele. Požehnej všechny, kteří nám pomáhají, hudebníky, to malé kvarteto, které zpívalo a to kvarteto z této církve tam (ty znamenité mladé lidi); rovněž tuto ženu, která nám zpívala sóla a ty ostatní věci, Pane. Je toho příliš moc, než bychom si to mohli zapamatovat, ale Ty o tom všem víš. Prosím za tuto Ramadu Inn; za tyto znamenité muže, kteří zde stáli před několika okamžiky a říkali: „Bůh ti žehnej.“ Bože, prosíme, aby ses k nim obrátil a ať jsou naplněni Duchem Svatým a stanou se velikými svědky, v tomto světě, pro Ježíše Krista - je to ta největší věc, která se může stát, Otče.

Nyní prosíme, abys požehnal bratra Tonyho a zde tyto znamenité muže, kteří jsou dokonce laici z této církve. A přece, usilují o to - ti obchodníci se zorganizovali - aby si vzájemně vydávali svědectví. Bože, naplň jejich veliké úsilí, nechť by byli naplněni Duchem a rozpoznáním a věděli, co mají a jak to mají dělat a jednat pro věc Pána Ježíše.

Požehnej dnes ráno toto poselství, Pane, když budu mluvit. Prosím Tě, abys to pomazal svým požehnáním, a když budeme odtud odcházet, nechť bychom byli jako ti, kteří přicházeli z Emaus. „Naše srdce hořela, když jsme byli na cestě.“

A potom, Otče, jestli tady je nějaká nespasená osoba, někdo, kdo Tě nepoznal nebo prostě nějaký člen církve, ať veliká moc Ducha Svatého

jim zjeví jejich aktuální potřebu, totiž spasení skrze Bohem vyhrazenou cestu, jedinou cestu, Ježíše Krista, neboť o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

²² Děkuji vám znovu. Zapomněl jsem se zmínit ještě o jedné věci, oni... Když Bratr Tony včera večer nasedal do auta, řekl... Řekl jsem: „Nepodíval jsem se...“ Já jsem... byl jsem ve službě, nuže, třicet tři let. Byl jsem pastorem modlitebny v Jeffersonville sedmnáct let a nikdy jsem nevzal ani jednu korunu odměny. Nikdy jsem nepřijal sbírku za celý čas mého života. Nikdy jsem to nedělal a nemám to v úmyslu dělat. Ale včera večer bratr Tony řekl, že oni... Řekl jsem: „Zaplatili jste všechny výdaje?“

²³ Když jsem se setkal s tímto znamenitým bratrem Brockem, domluvili jsme se (Nevím, jestli správně vyslovuji to jméno Brock?) a bratrem Gilmorem a některými dalšími bratry, kteří tady byli předcházejícího večera, řekl jsem: „Nuže...“ Dotazovali se na stav financí. Řekl jsem: „Pouze do výše výdajů a tím to hasne.“

„Dobře,“ řekli, „chceme pro tebe udělat sbírku.“

Řekl jsem: „Ne, ne, nedělejte to. Dostávám sto dolarů týdně od svého sboru a tak je o to postaráno.“ A řekl jsem: „Já... to je všechno, co je mi zapotřebí.“ Nic nepotřebuji, vidíte. Uvažuji o té druhé straně, o tom, co je tam. A vím, že jsem usiloval ve své službě uchovat... Tak mnozí přišli a manažer říkal: „Bratře Branhame, to by mělo být v jasném světle.“

²⁴ Prezidentka společnosti Four Rose Whiskey navštívila před nějakým časem naše místo a přivedla svou dceru. A řekla, že ta malá dívka potřebuje uzdravení. A řekla, že se dozvěděla o tom, že by se měla podrobit operaci. A tak si přáli... ó, chtěli přijít. Nechtěla jít na operaci.

Dobře, přijeli, když jsem už kázal a přáli si, abych se za ně ihned pomodlil, abych to udělal ihned. Nemohla tam zůstat, její matka byla proti tomu. Její matka přišla a posadila se vzadu v místnosti a dívala se arogantním pohledem. A tak, když jsme přišli a modlili se za tu mladou dívku, ona odešla.

Za několik dnů lékaři řekli: „Dobrá. Ale to je přece naprostá hloupost.“ Řekli: „Ale...“

Ona řekla: „Ne, cítím se v pořádku. Nemám zánět slepého střeva. Cítím se znamenitě a skvěle.“

A tak to pokračovalo asi čtyři nebo pět dnů. A po nějakém čase...

Vidíte, právě tak, jak jsem to tady vysvětlil, asi po sedmdesáti dvou hodinách, pokud jste byli opravdu uzdraveni, opakují se příznaky návratu nemoci, vidíte. Nemluvíme teď o zázracích. A to se vrací zpět, protože to slepé střevo začalo otékat. A lékař řekl: „Teď tedy vidíš? Raději si jdi znovu za tím fanatickým kazatelem.“

On ještě tuto operaci neprovedl. Ale, tam bylo v sázce asi částka 1500 dolarů. On řekl ne, ale nakonec to udělal. Náhodou se tímto případem zabýval můj přítel, a když to měli odstranit, když otevřeli tuto dívku, aby vytáhli slepé střevo, nebylo tam už nic zlého, vidíte. Operace byla zbytečná. A tak tam to slepé střevo nechali, protože nebylo žádným způsobem zasaženo. A ten lékař mi o tom vyprávěl, byl to můj přítel, který pomáhal při operaci.

²⁵ Nuže, vidíte, čím to je? Byla celá podnícená a nevěděla, jak se má této víry držet, vidíte. A my prostě nemáme příležitost, abychom jim to dostatečně vysvětlili. Tím se dělá... Můj přítel lékař řekl matce, řekl: „To slepé střevo tam zůstalo.“ Řekl: „Ono je jí zapotřebí, a nebylo nakaženo. Nebylo tam vůbec nic, bylo úplně normální, růžové. Tak jak to má být.“

²⁶ A ta matka se stala věřící. Pak mi řekla: „Ve tvé službě by mělo být ještě něco uděláno... to nestačí posadit se v koutě s nějakou skupinou obyčejných lidí. Mělo by to zachvátit celou zemí a všude, mělo by to být na plakátech.“ Právě to si ďábel přeje. Tak je to, vidíte. Ale ne! Takto si to nepřejí. Přejí si to tak, abych mohl jednoduše přicházet na každé místo a konat... kamkoliv mě Pán povolá, tam bych si přál jít, tam, kde On... Chtěl bych zůstat pokorný a dovolit Pánu, aby nás směřoval kamkoliv si nás přeje nasměrovat.

²⁷ Nyní, pro vás lidi, za které bylo modleno, pokud... asi po sedmdesáti dvou hodinách nastává rozklad. Víme, že ‚umrtvení‘ se usazuje asi po sedmdesáti dvou hodinách. To není žádný návrat. Pokud opravdu věříte celým srdcem, nic není schopno tento proces zastavit. Vy tomu jednoduše věříte. Vytrvejte v tom. Bude to v pořádku. Nenechejte se obelhat. Musíte si být jisti tím, že se to stalo. Je podstatný rozdíl mezi nadějí a vírou. Naděje prostě důvěřuje, ale víra ví, že se to už stalo. V tom je rozdíl.

²⁸ Nechtěl bych vás dnes ráno zdržovat. Je už deset hodin, vlastně šest minut po desáté na hodinkách, které mám od Billa. Chtěl bych teď, přečíst několik veršů z knihy Izaiáša první kapitoly a krátce to okomentovat. Poznamenal jsem si některá Písma, kterých bych se chtěl dotknout. Chtěl bych vás zde pozdržet ještě asi třicet minut a tím

budeme hotoví, bude-li vůle Páně. Izaiáš 1. kapitola a 18. verš:

***Pojďtež nu a poukažme sobě, praví Hospodin.
Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený,
jako sníh zbělejí, budou-li červení jako šarlat, jako
vlna budou.***

29 Ať Pán teď přidá své požehnání ke čtení svého Slova. Chtěl bych promluvit na téma „Konference,“ konání konference. Ať Pán teď požehná své Slovo a nechť semena padnou do našich srdcí tam, kde je to potřeba. A Pane, ať jsou naše oči otevřené na každého přítomného zde, abychom mohli porozumět této hodině, ve které žijeme a abychom věděli, co máme dělat. Prosím o to ve jménu Ježíše. Amen.

30 Když hovoříme o konferencích, tak o tom v těchto dnech slyšíme tak mnoho. Všechno je konference. Upřímně řečeno, to, čeho se účastníme dnes ráno, to je konference. Slyšíme o nich tak mnoho a o mnoha různých místech, na kterých jsou konány a také o mnoha věcech, které jsou na konferencích docíleny. Myslím si, že bychom to měli tak dělat a pořádat tyto konference. A obvykle, když jsou konány, děje se to v dobách nouze... Obvykle, když nastává nějaká nouzová situace, pořádáme konferenci, na rychlo svoláváme konferenci. A chceme o tom uvažovat z tohoto pohledu.

31 Nuže, mnozí z vás si jistě vzpomínají... například na konferenci, která se konala v době krize, když Německo a zbytek tohoto světa byl ve válce a prezident Roosevelt byl prezidentem Spojených Států a byla zde Velká čtyřka, jak jsme tomu říkali. Oni pořádali konferenci Velké čtyřky a Churchill a... setkali se spolu a zorganizovali to, čemu říkáme konference Velké čtyřky svobodného světa, protože se museli spolu sejít a stanovit podmínky svých idejí a stanovit strategii, protože nepřítel postupoval kupředu. A musel být zastaven.

32 A museli se spolu sejít za tím účelem, aby mohli... byli tam přítomni ti nejmoudřejší z každé skupiny. A jeden měl takový a druhý jiný názor, a museli táhnout za jeden provaz, aby našli nějaké východisko. To byla konference Velké čtyřky: kde by měli udeřit zezadu, kde by měli spojit jednotlivé armády jako třeba pátá armáda a čtvrtá armáda a desátá armáda a tak dále; a kde by měli spolupracovat a kde má nepřítel největší pevnosti.

33 A jestli si všimnete, pokoušejí se vždy udeřit do míchy. To je linka života. Tam je vždy třeba zasáhnout nepřítele, jestli ho chcete usmrtit, musíte ho udeřit do toho nejcitlivějšího bodu. Pokud to

neuděláte, pak ho neusmrtíte. A proto musí být udělána jedna věc.

³⁴ Právě tak jako uspořádání shromáždění. Kdybychom mohli... Vezměte království Boží tak, jak mnohokrát lidé říkají ve své službě... A jako, jestliže budu znovu citovat tuto ženu, ona řekla: „Kdybyste byli schopni dát veliké muže dohromady, ty velké myšlenky a posadili je spolu a potom z toho místa udeřit...“ Ale vidíte, děláme ten úder proti nesprávné věci, vidíte.

³⁵ Kdybych mohl dostat dohromady kazatele, kdybych mohl dostat skupinu Bohem zachráněných mužů a dovolil jim spatřit moc, která je v Kristu Ježíši - a to, že On opravdu žije v našich srdcích a může znát myšlenky a předvídat a říkat dopředu a udělat to dokonalým způsobem, pak tito kazatelé budou inspirováni a vezmou to ke svým lidem a... Vidíte, co tím míním? Je místo, kam je třeba udeřit, kam je třeba namířit naše kanóny.

³⁶ Nuže. A v té Velké čtyřce měli velkou konferenci. A pak jsme měli ještě další konferenci, kterou nazýváme Ženevskou konferenci. Jsem si jist tím, že se mnozí z vás pamatují na to, jak měli uspořádat tuto Ženevskou konferenci. A pak byla ještě jiná, kterou nazvali Pařížskou konferencí, když se setkali v Paříži. A tak je to neustále po celou dobu, konference za konferencí - konference a společné shromáždění, protože potřeba v tom národním životě je veliká. Mozek tohoto světa působí dojmem pomatenosti, takže v podstatě nevíme, co bychom měli dělat. A celý svět je teď smrtelně vyděšen.

³⁷ Připomíná mi to toho malého chlapce, který jde za temné noci domů a prochází hřbitovem a píská si. Hlasitě si píská, protože chce oklamat sám sebe. Nechce si připustit, že se bojí a tak si píská, aby se trochu uvolnil. Ale tam, v hloubi svého srdce se bojí, v domnění že za každým náhrobkem je skřítek. Ó, podívejte, je vyděšený, píská si, aby se trochu utišil.

³⁸ Kvůli tomu máme v dnešní době tolik těch nesmyslů v rozhlase a televizi od mužů takových jako... muži, kteří jsou talentovaní zpěváci jako Ernie Ford a Elvis Presley, ti chlápci, kteří prodávají své prvorozenství za miskou čočky. Vyšli a stačí jim, že jsou, šprýmaři nebo nějakými esy nebo něčím takovým, aby se americká veřejnost mohla smát; zatím co se jenom snažíte uklidnit lidi a víte, dobře víte, že soud je nablízku. Je to tak.

³⁹ Vidíme to jasně. Bratři, jsme na konci cesty. A všichni Ernie Fordové a jejich vtipy a rokenrol Elvise Preslyho a všechny tyto

nesmysly, to je další Nabuchodonozorova hostina. To vám vůbec nepomůže. Soud stejně i tak udeří.

⁴⁰ Tento národ se ocitl ve stejné situaci jako Sodoma a Gomora. A jestli spravedlivý Bůh dovolí projít bez povšimnutí těmto věcem, které oni nyní páchají,... jakožto Bůh bude morálně zavázán vzbudit Sodomu a Gomoru a omluvit se jim za jejich spálení. Tak je to, jestli nás mine soud. Ale zapamatujte si, to na nás přichází. Utíkejte tedy ke skále tak rychle, jak je to jen možné. Neodkládejte to. Všimněte si, co všechno tato... pouhé připojení se k církvi a vyznání víry a tak dále. Učiňte jako tito metodističtí bratři zde, utíkejte ke skále, dokud vracející se ozvěna neodzrcadlí znovu Krista.

⁴¹ Snad teď do vás budu trochu bušit. Ve starých biblických dobách, když oni... V nynější době, v tom zlatém státu Arizona, v dávné... teď mají taviče, kteří taví železo a pyrit, který nazýváme falešným zlatem; taví to a oddělí to od opravdového zlata procesem tavení. Ve staré době měli jen jediný způsob, jak to oddělit a to bylo tepáním, kovali zlato kladivem tak, jak to dělali Indiáni. A ten tepec, on neměl žádný jiný způsob jak poznat, že má zlato hotové než, že z tohoto zlata odstranil všechnu strusku. Koval ho a obracel a koval a tepal, dokud všechna struska nebyla odstraněna. A když mohl uvidět odzrcadlení sebe sama v tomto zlatě, pak věděl, že všechna ta špína, železo a všechny cizí látky z tohoto zlata jsou již pryč.

⁴² A právě tak se to Bůh pokouší udělat se svou církví: On ji tepe tak dlouho, dokud všechna vyznání víry a všechny nesmysly a celý ten svět není odstraněn, a dokud se tam znovu neodzrcadluje život Ježíše Krista. Zapamatujte si, církev... Právě jsem se vrátil z velikých shromáždění tam doma, kde těch šest pečetí... A těch šest pečetí (nebo sedm pečetí) a ta šestá pečeť byla očištěním církve. Církev, samozřejmě, ona bude procházet obdobím soužení kvůli očištění, ale nevěsta bude vytržena. Je zásadní rozdíl mezi nevěstou a církví.

⁴³ Doufám, že vám nevnucuji nějakou nauku. Pokud bude řečeno něco, čemu nevěříte, udělejte to tak jako já, když jím třešňový koláč. Mám moc rád třešňový koláč, ale když narazím na pecku, nikdy nezahodím celý koláč, odložím prostě stranou to semeno. Udělejte to stejně tak. Když jíte kuře a narazíte na kost, nezahodíte celé kuře, ale vyhodíte jenom tu kost. A když řeknu něco, čemu nevěříte, vyhodte pouze tuto kost, vidíte.

⁴⁴ Ale, nuže, přicházejí takové stavy nouze nebo krize. A neustále voláme k prezidentovi, aby svolal konferenci a aby se kvůli této otázce

setkali. A když Kuba vyskakuje moc vysoko, oni musí svolat konferenci. A něco jiného se pozvedá a oni svolávají konferenci. O tom slyšíme téměř při každé konferenci. Co na těch konferencích dělají? Jak to vypadá?

⁴⁵ Za prvé, svolají ji a pak stanoví místo. V Ženevě - mimochodem jsem tam byl - to je veliké nádherné místo. Obvykle tam pronajmou místo poněkud inspirované, aby se tam mohli sejít, a pak vyznačí toto místo a pozvou veliké muže na toto místo a udělají... Nepoznamenal jsem si to zde. Jak se jmenovalo to místo ve Švýcarsku, kam oni šli, Billy, kde měli...? To bylo v Ženevě, že ano? Myslím, že to je krásná země. Nepoznamenal jsem si místo konání této konference, ale pamatuji si, že jsem tam byl. A oni se setkávají a zvolí si to místo a vyberou vždy to nejlepší, aby tam pracovali.

⁴⁶ Tak je to s tímto světem. A všechno, co je špatné, všechno, co je v tomto světě, jestli to je špatné, je to typem toho správného. Nuže, hřích sám o sobě je pouze převrácenou spravedlností. Je pouze jeden Stvořitel a tím je Bůh. Satan není stvořitelem. Je jenom „Převracečem“ originálního stvoření. Lež je špatně vyložená pravda. Cizoložství je zneužitý akt. Všechno je vždy převráceností toho, co bylo správné. Satan může převrátit, ale nemůže stvořit, vidíte. Pamatujeme si, že zlo a lež nebo cokoliv, co je hříchem, je pouze převrácenou spravedlností.

⁴⁷ A tak zjišťujeme, že satan vždy, když má v úmyslu něco podniknout, vezme si předobraz z toho, co Bůh již udělal. Například jako v případě mnoha lidí, vidíte, ve shromážděních, říkají: „To je telepatie.“ Nebo: „To je... Ten muž je...“ Byl jsem nazván „Šimonem čarodějníkem“ nebo tak nějak, vidíte. Proč? Když vidíte spiritistu nebo ďábelské skutky, je to jenom převrácením skutečné věci, kterou měl Bůh. Je to tak, vidíte. A lidé by měli... by měli vědět a být natolik duchovní, aby byli schopni rozpoznat mezi tím, co je správné a falešné.

⁴⁸ Už jste někdy slyšeli o spiritistech, že by vyháněli démony a uzdravovali nemocné a kázali Evangelium a...? „Po ovocích jejich poznáte je.“ Oni si postaví takový malý stánek někde v zákoutí a čtou z vašich dlaní a uhádnou čtyři nebo pět věcí a zatím co tucet ostatních je špatných. A tak to je, vidíte. To je pouze převrácení, je to pokus, jak lacině přitáhnout lidské mysli a odvrátit od toho opravdového ryzího Ducha Svatého, kde se spolu můžete posadit v nebeských místech a Kristus nám zjevuje to, co bychom měli dělat.

⁴⁹ A tak by měla vypadat církev. Lidé, kteří mluví v jazycích... Chci o tom mluvit, protože jak by nebylo, jsem vaším otcem a chtěl bych

dnes ráno takto jednat, vidíte. Je nám svěřena jistá veliká věc. Ale to je... Tuším, že to neukazujeme docela správně, vidíte. Jestli to je správně ukázáno, pak se to prodá samo. Ale myslím, že je tu mnoho metodistů, baptistů a presbyteriánů, kteří by si to přáli mít, ale záleží na tom, jak jim to ukážeme, vidíte.

⁵⁰ Nuže, kdyby nějaký chlapík stavěl dům a měl by kladivo a tloukl hřebíky do toho domu, a přijdete na to místo. A máte nářadí, takové pneumatické kladivo se zásobníkem na hřebíky a br-r-r-r a přibijete ty hřebíky takto dvakrát rychleji a lépe. Když přijdete k tomu člověku a řeknete mu: „Ó, co děláš? Jsi staromódní. Nevíš, jak se to dělá. To je špatné. Mám tu nářadí, které to udělá.“ Tím přijdete o vlastní tržbu. Obchodníci to dobře vědí. Přijdete o tržbu. Je to třeba dělat tak, že ho pochválíte, jak dobře to dělá a potom mu jednoduše předvedete tento výrobek. A jestli na něm je vůbec něco dobrého, prodá se sám. Vy prodavači, vy to dobře znáte.

A víte, že neexistuje nic lepšího, než křest Duchem Svatým. Není nic lepšího, co bylo dáno z nebe člověku kromě Ducha Svatého. Ale podívejte, snažíme se toho člověka srazit. Pokusme se ho trochu pozvednout, obejměme ho rukou, dejme mu na vědomí, že ta příkrývka je rozprostřena přes celou postel, vidíte. A konejme tohoto druhu konferenci, podívejte. Dejme mu trochu prostoru. Konec konců, on měl také snahu.

⁵¹ Nuže, ale podívejte, mnohokrát v našich církvích dovolujeme lidem, aby povstali, dokonce i v době, kdy kážeme, a mluvili v jazycích, zatímco děláme výzvu k oltáři; a někdo zde mluví v jazycích a někdo jiný... a dává výklad, pouze... Jeden z nich, já věřím... Věřím, že dotyčná osoba mluví opravdu v jazycích. Rovněž, že ten další více méně prorokuje, protože někteří z nich mluví v jazycích třeba pět minut a ten druhý dává výklad ve čtyřech slovech, vidíte. To musí být ten stejný zvuk, to stejné zvedání a klesání hlasu. A potom znovu, jestli to řeknou a nestane se to, pak musíte toho zlého ducha z vašeho středu vypudit. Přece si to nepřejete.

⁵² V našem sboru, když někdo takto mluví, chce si raději být jistý touto věcí. Je to zaznamenáno. Jestli se to nestane, oni se snaží z nich toho zlého ducha odstranit. To musí být... to nemůže být nějaké opakování. Ježíš řekl: „Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova jako pohané.“ To musí být něco bezprostředně k někomu jinému nebo k církvi nebo k nějaké konkrétní situaci. Ta věc je zapsána, a jestliže se...

⁵³ A lidé, kteří mluví v jazycích a používají tyto veliké dary ke vzdělání těla Kristova, shromažďují se předtím, než jsou tyto věci přineseny. A Duch Svatý mezi nimi působí a pak je to položeno na stole a oznámíme, co tam bylo řečeno. A jestli se to hned nestane tak, jak to bylo předpověděné, pak to nemohou dál dělat, dokud ten zlý duch z jejich středu neodejde.

Říkáte: „Dobře, bratře Branhame, tohle...“

Dobře, podívejte. Já musím stát tady. Nebojím se, protože to je Bůh. Ale to musí být správné pokaždé. A tak to musí být správné pokaždé i tam. A pak lidé vidí, jak se tyto věci naplňují a mohou tomu uvěřit.

A to, co je zapotřebí letniční církvi dnes ráno, je správná konference. Přesně tak. Všechny denominace, jednotáři, dvojíční, trojiční, čtyřnásobní a ti všichni ostatní a Církev Boží a Sbory Boží, všichni se spolu sejdou a budou se přít o tyto věci, (Tak je to.) čímž se církev hne kupředu.

Ale dokud vás satan zdržuje tím, že střílíte jeden na druhého, klidně si sedí vzadu a říká: „Bratře, já vlastně nemusím ani bojovat.“

⁵⁴ Ale, kdybychom se mohli sejít a pohledět k Bohu jako bratři, vykročit, ruku v ruce... sjednocení. Nemusíte měnit a přecházet z jedné církve do... tak, jak to děláte. Ty malé rozdíly, které mezi sebou máte, vlastně ani nejsou rozdíly. Bůh dal každému z vás Ducha Svatého. A Bible říká, že Bůh dává Ducha Svatého těm, kteří Mu jsou poslušní. A tak jistě, někdo byl Bohu poslušný.

⁵⁵ Ale tyto věci, pokud satan může mezi námi udržet tyto malé rozdíly, to způsobí, že církev je pak v takovém zmatku, jak to dnes vidíme. Zapomeňme tedy na tyto věci a sejděme se spolu. A zapamatujte si, ti ostatní bratři jsou stejně tak v Kristu jako my. Nejsou tu velcí ani malí muži, ani nadřizení. Jsme děti. Jsme jedno v Kristu. A naše nepatrné rozdíly vlastně nemají význam. Jestli si Becky přeje modré šaty a Sára si přeje červené, obě se stejně chtějí jen obléct. Chápete, co tím míním? A tak se kvůli tomu nemusí hádat. Myslím, že tak by to mělo být i s námi.

⁵⁶ Když hovoříme o těch světových konferencích v dobách světových krizí. Víte, Bůh svolal také některé konference. Můžeme uvažovat o Pařížské a o Ženevské konferenci a i o Velké čtyřce a mnoha jiných. Pouvažujme teď o některých konferencích, které konal Bůh - jsou to předobrazy z minulosti mluvící o tom, co měl Bůh. Myslím, že první konference, ke které bych chtěl upoutat vaši

pozornost, nakolik si mohu připomenout, a která je zmíněna v Písmu, je konference v zahradě Eden. „Bůh učinil člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil je, stvořil muže a ženu.“ Byly to Jeho milované děti. A byly tam postaveny na zásadách svobodné morální volby.

⁵⁷ Nějaký starý bezvěrec mnohokrát řekl: „Jak by mohl spravedlivý Bůh udělat něco takového a dopustit celé to utrpení, kterého jsme byli svědky po celá staletí?“ Bůh to neudělal. Udělal si to člověk sám. Bůh to neměl v úmyslu udělat. „Dobře, tedy, jestliže Bůh je všemohoucí, proč dovolil, že se tyto věci staly? Proč neudělal člověka takového dokonalého?“

Protože na počátku nebylo nic, kromě Boha. A v Bohu byly jisté atributy, Jeho atributem bylo být Spasitelem. Víme, že je to tak. On je Spasitelem a bylo to v Něm. A nebylo tu ještě nic ztraceno, co by mohlo být spaseno. V Něm byl atribut Otce a nebylo ještě nic, vůči čemu by mohl uplatnit své otcovství. V Něm byl atribut Lékaře. Ale nebylo zde nic ztraceno, nic nemocného. A tak jedinou věc, kterou mohl udělat, bylo stvořit člověka na zásadě této svobodné morální volby s vědomím, že se proviní. Bůh to neudělal sám, zavinil si to člověk.

⁵⁸ A stejně tak je to s vámi dnes ráno. Můžete přijmout život nebo život odmítnout. Ale Bůh takto udělal člověka, vědouce, že on to udělá; On sice nechtěl, aby to udělal, ale věděl, že to udělá, a to vlastně odhaluje Jeho atributy. A tak tu není nic, co by se vymklo časovému rámci. Všechno tiká přesně podle těch velikých Božích hodin, vidíte. A to pouze odráží Jeho atributy, aby oddělil své děti, které Ho opravdu milují a věří Mu. A každý člověk má stejné právo.

⁵⁹ Bůh byl nekonečný, věděl od počátku, co bude a co nebude a proto nechtěl, aby kdo... ale jelikož byl neskonalejší, musel to vědět. A proto mohl říct, že zde bude Církev bez vrásky a poskvrny, protože věděl, že ona zde bude. On je Bohem.

⁶⁰ Nuže, v tom líbezném místě v zahradě Eden, ó, kde muži a ženy žili spolu... Bůh, ten veliký Stavitel. Teď tady v Tucsonu, teď po stavební stránce se toho zde v Tucsonu děje hodně. Před několika lety, když jsem tady byl, bylo to malé městečko. A tady, kde nyní bydlím, tímto místem se procházeli ještě před několika lety kojoti a indiáni Papagájové. A teď jsou tu... aj, velké projekty a domy a budovy, a dál, a dál, a dál, a dál. Co se to děje? Podívejte, přicházejí stavitelé, kupují pozemky a rozdělují je a stavějí domy.

61 Nuže to udělal Bůh, vidíte. Uložil někde celý tento materiál ke vzniku našeho těla v době, když byl formován tento svět. Byli jsme učiněni z šestnácti prvků. Takových jako je draslík, vápník, nafta a kosmické světlo a tak dále. A všechny tyto prvky dohromady udělaly člověka. Ale to všechno bylo na zemi předtím, než se zde objevil člověk, vidíte. Bůh zformoval naše těla a uložil ten materiál předtím, než zde byla tato země. Nuže, byli jsme na ni přivedeni a vy pocházíte z Boha. A nyní máte příležitost žít věčně, jestliže si to zvolíte. Je to přesně to, co měli Adam a Eva. Všichni... Bůh se nemění. Zůstává ten stejný a dává každému člověku stejnou příležitost.

62 Nyní tedy shledáváme, že Bůh... Jemu se to zalíbilo, když stvořil člověka. On se podíval na svou dceru a svého syna a jak se mu to líbilo, když byl spolu s nimi. A pak shledáváme, že jakmile Adam s Evou zhřešili, bylo toto poselství doneseno k Bohu, našemu Otci: „Tvoje dítě odpadlo od milosti. Odpadlo od Tebe.“ Aj, On se musel ve svém srdci vylekat.

63 A nyní všimněte si přírody. Když si Adam uvědomil, že byl ztracen, když si uvědomil, že spáchal zlo a bylo mu dokázáno, že byl na omylu, místo toho, aby zavolal: „Ó, Otče, přijď prosím. Jsem ztracen, dopustil jsem se zla. Byl jsem podveden. Přijď ke mně.“ On se skryl. A byl to Bůh, který sestoupil do této zahrady a volal: „Adame, kde jsi?“

64 Není to dnes zrovna tak? Můžete ukazovat člověku na základě Božího Slova, že padl. Přesně tak. Adam si byl vědom svého pádu. Selhal vzhledem k Božímu Slovu. A zapamatujte si, netrvalo to dlouho. Vy víte, co způsobilo všechny tyto nemoci a potíže, a smrt, a žal po dobu těchto šesti tisíc let? Protože jedna žena zklamala a neuvěřila jedné maličké sféře, jedné maličké fázi Božího Slova, jedné „čárce.“ Ona uvěřila většině Slova. Satan jí řekl ohledně toho většinu pravdy. „Když tyto věci, které uděláte a tak dále...“ A potom řekl: „Ale jistě nezemřete.“ Ale nevíra v jednu „čárku“ způsobila všechny tyto potíže. Souhlasí to?

65 Myslíte si, že nevíra v jednu „čárku“ vás přivede zpátky poté, když to bylo všechno způsobeno? Ne, pánové! Musíme se vrátit zpět ke Slovu! To je jediné... to je Bůh. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a Bohem bylo to Slovo.“

66 A podívejte se, když Bůh učinil člověka, když On se začal vznášet nad zemí, když způsobil, že vyrostly velikonoční květiny, že vyrostla tráva, že se ukázaly určité druhy stále vyšší a vyšší. Ten veliký Duch Svatý se vznášel... To slovo „vznášel“ znamená mateřství,

znamená hrdliččino vrkání: „Vrků, vrků.“ Ukazovaly se květiny. Otec říkal: „To je nádherné.“ A pokračoval dál. A vznášel se nad tím a za chvíli se ukázali ptáci, dál pak se ukázala zvířata. Stával se větší, a větší, a větší, a větší. A nakonec země odzrcadlila odraz Jeho samého, toho, který se vznášel, Boha. A on byl učiněn na obraz Boží. Nikdy nepovstalo nic vyššího než člověk, dokonce naše milované sestry i ženy. Ony neměly podíl u původního stvoření, jsou odvozeným produktem muže, jeho části. Ale jsou jedno v Kristu. Ó, jak velkou lekci zde před námi „položil“ a mohli bychom tomu věnovat hodiny, abychom na to přivedli správné světlo.

67 Všimněte si, nyní shledáváme, že potom, když se ten muž stal odzrcadlením Boha, že Bůh sestoupil ve svém vlastním odzrcadlení ve formě muže, Ježíše Krista. A Bůh byl v Kristu a... Bůh v Kristu se stal odrazem sama sebe na zemi; čím On byl: Spasitelem, Bohem, Lékařem - Bůh zobrazil své opravdové vlastnosti skrze člověka, který byl Jeho odleskem. A když to Bůh chtěl vykoupit, aby to dostal; to nemohlo přijít skrze sex, který na počátku způsobil kutálení se dolů toho míče. Ale přivedl to skrze panenské narození. Copak zde nevidíte prvotní hřích, čím on je? Mnozí s tím nebudou souhlasit a budou o tom semeni hada povykovat. Ale zde to je.

68 Nuže, odzrcadlení, Bůh zrcadlí sám sebe v Kristu. Ale když člověk byl ztracen... dnes, když je člověku ukázáno na základě Slova, že by neměl tyto věci dělat; někdy může být dokonce věrný církvi. Jestliže je zde dnes ráno někdo z mých katolických přátel, promiňte mi to na chvíli. Moji lidé jsou rovněž katolíky, víte. Římští katolíci.

69 Nuže, všimněte si. Když ke mně přišel kněz s dotazem o těch mnoha velkých uzdraveních, řekl: „Tvůj původ je katolický. Proč tedy nejsi katolíkem?“

Řekl jsem: „Jsem katolíkem.“

A on řekl: „Ó, tomu nemohu věřit.“

Řekl jsem: „Copak tvoje církev neučí, že tato Bible... že Ježíš Kristus na začátku utvořil katolickou církev a že tito apoštolé byli katolíky?“

„Ano.“

Řekl jsem: „Pak tomu věřím přesně tak, jak je to tam napsáno.“

On řekl: „Pane Branhame,“ řekl, „církev je v proměnách. On dal Petrovi autoritu, aby podržel klíče. A on to může svázat; a ta apoštolská sukcese těch papežů,“ a tak dále.

⁷⁰ Řekl jsem: „Mám vaše spisy, většinu z nich a tam ve ‚Faktech víry‘ a tak dále.“ Ale, řekl jsem, „podívej. Jestli tito mužové, kteří psali Bibli, chodili s Ježíšem (říkáte, že byli katolíky) a napsali Bibli, nemyslíš si, že věděli o Boží vůli a o Božích přikázáních víc, než tato moderní sebranka, kterou dnes máme?“ A řekl jsem: „Všimni si, jestli to je církev, proč nejsou poslušní tomu, co Bůh řekl na začátku a v Božím Slově, podívej na ty zázraky a znamení a tak dále, které měli. A vy dnes tyto věci nemáte. Je to důkazem toho, že Bůh s vámi není.“

On řekl: „Pane Branham, neměli bychom se o to přít.“

Řekl jsem: „Pane, nebudu se s nikým přít. Chci se tě prostě na něco zeptat.“ Přešel jsem na myšlenku Nicejského koncilu a tak dále.

On řekl: „Neměli bychom se přít.“ Řekl: „Ty se pokoušíš mluvit o Bibli, o Slovu.“ Řekl: „Bůh je ve své církvi. Tím vlastně církev byla. Tím ona je pro dnešek. Měli bychom poslouchat církev v dnešní době.“

Řekl jsem: „Bůh je ve svém Slově!“

On řekl: „Bůh je ve své církvi.“

Řekl jsem: „On je ve svém Slově. A jestli Slovo není v církvi, pak Bůh není v církvi, protože Slovo je Bohem.“ A řekl jsem: „Mimo to, věříš v Apokalypsu? [což znamená zjevení - je to řecké slovo.] Věříš, že Apokalypsa je inspirována?“

Řekl: „Samozřejmě.“

Řekl jsem: „Pak Ježíš Kristus sám řekl v Apokalypse, že ‚kdokoliv k tomu přidá jedno slovo nebo z toho ubere jedno slovo, jeho část bude vzata z této knihy života.‘ Jak pak můžeš říct, že máte autoritu ubrat z toho nebo k tomu přidat nebo udělat to, co se vám líbí, když je vám to zakázáno skrze zakladatele křesťanské církve Ježíše Krista. Tak to nelze dělat,“ vidíte.

⁷¹ Ó, ta hodina, ten ohromný čas, ve kterém žijeme! Tedy, co lidem říkáme o jejich omylu; místo toho, aby měli snahu vrátit se zpět a říct: „Otče, jsem na omylu, odpusť mi,“ stále se ukrývají za těmi fíkovými listy. Fíkové listí je to, co spolu ušili. A pokoušejí se... Slovo náboženství znamená přikrytí. A oni se pokoušejí udělat lidského původu přikrytí. A člověk se až dodnes nezměnil.

⁷² A tak Bůh svolal konferenci. A On se musel setkat s těmito osobami, se svými dětmi. A zapamatujte si, Jeho přikázání znělo: „V ten

den, kdy z toho okusíš, zemřeš.“ A Bůh nemůže popřít své vlastní zákony a zůstat spravedlivý. Tak vznikla velká propast mezi Ním a člověkem. A když oni... On měl touhu vykoupit své dítě. Nechtěl, aby to takto pokračovalo. Chtěl je vykoupit. A tak svolal konferenci a byla to první konference, na které se Bůh kdykoliv setkal se svým člověkem, byla to Edenská konference.

⁷³ Jakým způsobem zachrání člověka? Co může udělat, aby přivedl své ztracené děti k Sobě? A vzpomeňte si, Jeho první rozhodnutí je vždy dokonalé. Kdyby to byla vyznání víry, ty fíkové listy, On by řekl: „Adame, udělal jsi to správně. Vyjdi zpod těchto stromů. Myslím, že jsi chytrým člověkem. Odzrcadluješ mou moudrost. Tvé fíkové listí je v pořádku.“

⁷⁴ Člověk i nadále usiluje o fíkové listy, ale Bůh udělal rozhodnutí. A to rozhodnutí bylo takového druhu, že něco muselo zemřít, protože to řekl On, Jeho vlastní svatost a spravedlnost k Jeho vlastnímu zákonu. „Ten den, kdy to uděláš, zemřeš.“ A tak musela být nalezena náhrada, ve které byl cit. Rostlinný život neposkytl tento cit. A tak On musel usmrtit něco, aby dostal kůžu a mohl je přikrýt. A to bylo Boží rozhodnutí, jak zachránit člověka a přivést ho zpět do obecenství se samým Sebou v Edenu. A tak to zůstalo na věky.

Žádný člověk... Nevím, kolikrát se pokoušeli vzdělávat člověka, pokoušeli se mu říct, že se to docílí vzdělávacím programem. Kolik měli církví, které se o to pokoušely? To pokaždé zklamalo, nyní i v budoucnu. Pokoušíme se něco organizovat, každý chlapík má... Nejsem proti vzdělání. Stejně tak nejsem proti organizaci. Ale organizace a vzdělávací programy a všechny ostatní věci lidského původu, to je pouze fíkové listí! Je třeba se vrátit zpět k Božímu originálnímu rozhodnutí na této první konferenci v Edenu - zpět ke krvi.

⁷⁵ Židé ve starých dobách... nuže, zanedlouho odjíždím domů, během několika minut, na Letnice. Ve starých dobách, když Bůh přijímal náhradu, ó, jak tito Židé chodívali cestou se svým pěkným volkem. A říkali: „Víte, jsem hříšník. Jehova ode mne požaduje, abych obětoval krev.“ A tak jde a přivádí beránka nebo volka. Bere ho do svatyně k veleknězi a tam klade na svou oběť ruce. Co to je? To je ztotožnění ctitele a jeho oběti. A přichází kněz a usmrcuje toho volka, zachytává tuto krev a pokropí jí na... A ctitel, tento Žid, s upřímným vědomím, že toto byl vůči němu požadavek Jehovy...

Ten muž se vrací s dobrým pocitem, s takovým pocitem chvění

a třesení, že ten beránek, ty zkrvavené ruce a tak dále; a ohlíží se, jak tento malý beránek se třese a chvěje a umírá s podříznutým hrdlem. Je si vědom, že to měl být on. Dívá se na svou oběť. Ztotožňuje s ní sám sebe skrze položení svých rukou: „To jsem měl být já.“ A když je jeho hrdlo rozříznuto a umírá a bečí, a skomírá; a ten malý beránek upadá do smrtelných křečí a pak se utiší, a ctitel stojící vedle říká: „Ó, Jahve, Ty jsi to přijal místo mne. Stydím se za sebe.“ A ten muž odchází domů ospravedlněn, protože splnil přesně požadavek Jahve.

76 To bylo znamenité. Ale časem se to stalo rodinnou tradicí. On bere svou oběť a říká: „Dobře, podívejme se teď. Ó, ano, blíží se novoluní. Myslím, že bych měl raději začít s očišťováním svatyně. Je to svátek Letnic. Myslím, že by bylo lepší, kdybych tam šel a obětoval beránka.“ A tak jde a zabije ho bez jakéhokoliv provázejícího pocitu. Skládá... a odchází s tou stejnou myšlenkou, se kterou přišel. Co vlastně udělal? Jehova řekl u Izaiáše, promluvil o tom trochu později. On řekl: „Nenávidím vaše svátky, zavrhl jsem je, nemohu ani vystát vaše slavnostní shromáždění.“

77 Nemůžeme přicházet jako nějaká sběř Rickyů a Ricket. Nesmíme přicházet jako sběř formálních... a tak dále, tak, jak to je dnes v těch tradičních náboženstvích. My jsme letničtí. Přicházejme s hlubokou upřímností, vkládejme ruce na naši oběť tam na Golgotě a pocitujme to krvácení a utrpení Ježíše Krista, zatím co se ztotožňujeme s tím, že jsme zemřeli věcem tohoto světa a moderním názorům dnešního dne.

78 Jsme jako Sodoma a Gomora, opravdu. Necht' spravedlivý Duch přebývá v nás... ať tyto hříchy trápí denně naši duši. Ať hříchy tohoto světa, móda Hollywoodu, celá hollywoodská evangelizace a nesmysly, to umělé líčení, ty hudební rytmy a poskakování nahoru a dolů... A když se zastaví hudba, tak se rozcházíte. Když je člověk umytý v Beránkové krvi, nepotřebuje hudbu nebo něco takového! Boží moc na něm pracuje a on může křičet, ječet, oslavovat Boha a dělat všechno možné, ať je hudba přítomna nebo ne. Duch Svatý je v něm. Je ztotožněn s Ježíšem Kristem.

79 Ale dnes, my si prostě přejeme... musíme poskakovat dokola jako letničtí, protože naši předkové to dělali. Oni měli důvod, proč poskakovali dokola, Duch Svatý působil, že poskakovali. A když odešli; žijte vždy tak vysoko, jak skáćete. Jestli ne, pak vřbec neskáćejte. Dnes přicházíme a žijeme si naprosto ledabylým způsobem života. Tím vrháme světlo na podstatu té věci, za kterou se stavíme.

⁸⁰ A naše organizace se stávají světské. Oni se tam dostávají, dovolují našim letničním bratrům se dostat na tyto vysoké školy. To je v pořádku, nemám nic proti tomu, ale chtěl bych poukázat na jistou věc. Vzdělávají je, vyučují je psychologii a dávají jim různé tituly bakalářů a... tak, jako ti ostatní a posílají je tam. A co z nich bude; už nejsou žádní... to nejsou letniční.

Bůh nemá vnuky, Bůh má syny. Vzpomínáme si, jak naše matka byla letniční, náš tatínek byl letniční a všichni, byli jsme vychováni v nedělní škole a automaticky jsme se stali letniční. Ale to jsou vnoučata. Bůh nemá vnoučata; On má syny a dcery Boží. A každý člověk musí zaplatit stejnou cenu, jako zaplatil ten první. Musí přijít pod prolitou krev Ježíše Krista. To se s ním musí stát.

⁸¹ Nuže, shledáváme nyní, že to, co... na začátku, ta opravdovost... Teď si myslíme, že protože tam máme nějakého mladého šviháka, který si přál vzdělání... Odešel do nějaké školy a tak dále a vrátil se se vzděláním. Může mluvit velice líbezně, může se postavit na pódium, je to půvabný muž. Ano ale, to je Hollywood! Přejí si něco, co se leskne. Přejete si tedy muže kultivovaného se znamenitým vzděláním.

⁸² Přejete si, nehledě na to, muže liberálního, který může vidět... On se nestará, jestli si ženy stříhají své vlasy, i když Bible říká, že to nemají dělat. Nestará se o to... jestli Diakon přichází do kostela a je dobrým mužem a může přinášet dost peněz, pak se nestará o to, kolikrát byl ženatý. „Je to v pořádku, je to dobrý chlapík.“ Ale Bible to odmítá! Naprosto!

⁸³ Nepřicházíme do církve skrze teologii; přicházíme skrze kolenologii. Je to tak. Přicházíme ke Kristu. Ale podívejte, dnes zastáváme názor, že si přejeme chodit jako ti ostatní. A právě to dostalo Izrael do potíží, chtěli se připodobnit těm ostatním. Naše oslavy svátků Letnic se staly pouhou formální bohoslužbou. Všichni jsme si toho vědomi. A vidíme, jak to... neměli jsme to dopustit. To, co nám je zapotřebí udělat, je vrátit se a ztotožnit se s Ježíšem Kristem. Zvolili si tuto cestu a dovolili Mu skrze nás působit. Pak lidé budou ochotně následovat Toho, který jednou učil: „Přitáhnu všechny k Sobě.“ Ó, jak bychom se chtěli do těchto věcí ještě více ponořit a vyjádřit několik myšlenek o té Edenské konferenci. Ale mám ještě několik dalších konferencí, o kterých bych se rád zmínil.

⁸⁴ Například vezměme další konferenci. Nazvali byste ji konferencí Hořícího keře. Hořícího keře. Nuže, Bůh měl proroka

uprchlíka. Když Bůh volá člověka k nějaké práci, nejlépe když na to hned přistoupí, jinak zůstane ubohým člověkem do konce svých dnů. Mojžíš začal. Byl Bohem povoláný. Byl Bohem určený, aby vykonal dílo. A když začal, lidé mu neuvěřili, a tak prostě nechal tyto lidi na pokoji.

⁸⁵ Utekl a oženil se s krásnou etiopskou dívkou a měl... zdědil velké stádo ovcí. A když tam byl, ztratil cit pro tyto lidi, pro církev živého Boha. Ačkoliv ho k tomu úkolu určil Bůh. Vzbudil ho, narodil se z lůna své matky jako to správné dítě a On ho k tomu účelu vychoval. Vyhnut se této povinnosti? O to se nepokoušej, stejně to musíš vykonat.

⁸⁶ A vy, pouze jako církevní členové, cítíte ve vašich srdcích, že zde existuje něco hlubšího a že jste mizernými chudáky, dokud nepřijmete Krista takovým způsobem! Byli jste svědky toho pravdivého ryzího Ducha Svatého, jak působí v lidech; budete na tom mizerně, dokud se to nestane s vámi. Je to Bůh, který vás volá. Vzdej se, vyjdi z toho křoví. To je hotová věc. Bůh proklestil cestu. Je to skrze krev.

Řekneš: „Dobře, patřím k církvi.“ To neznamená nic víc, než že patříš k rodu. Nemám nic proti organizaci, ale... Nejsem proti lidem v organizacích, ale proti těm systémům.

⁸⁷ Nuže, všimněte si toho. Teď tedy hledíme na ten hořící keř. Bůh věděl, že ten prorok si žije v pohodě. Rozhodl se tedy, že k tomu prorokovi promluví. A tak vybral vhodné místo. Nastal stav nouze: „Uslyšel jsem křik mého lidu. A tam je muž, kterého jsem poslal, aby je vysvobodil. Ale on je slabý a potivý.“

Ó, Bože... Doufám, že On zde dnes ráno někoho volá, - ty kazatele, aby se nechali roznítit ohněm! Podívejte se na to vidění. Umíráme! Svět hyne! Církev je odpadlá! Bůh se pokouší vyvolat svou nevěstu.

⁸⁸ A tak On si vybral vhodné místo. Bylo to velice zvláštní místo, byl to keř na vrcholu hory. Ale to přitáhlo pozornost proroka. Zavolal si ho na konferenci. Pozorujte, on musel být poslušný slovo za slovem. „Sundej si boty, Mojžíši. Země, na které stojíš, je svatá.“

Co kdyby Mojžíš řekl: „Dobře, nuže, Pane, získal jsem nějaké vzdělání ve škole. Pocta se prokazuje tak, že si někdo sundá klobouk, a tak já si sundám klobouk.“ Ale to by se minulo s cílem. Bůh řekl boty, a mínil boty.

⁸⁹ Když Bůh řekl znovuzrození, pak tím mínil znovuzrození. Nemyslel podání ruky nebo opakování vyznání víry. Každý je ze

znovuzrození vyděšen. Dábel udělal náhražky podáním ruky nebo nějaký druh psychické záležitosti, díky které budeš uznán: „Ano jsem znovuzrozen.“ Ale tvůj život svědčí o tom, kdo jsi. Ten život, který je v tobě.

Jestli říkáš, že jsi narozen z Ducha Božího a popíráš jedno Slovo z Bible, to je důkazem, že tím nejsi! Jenom se pokoušíš to umístit na nějakém jiném místě a to svědčí o tom, že to není Duch Svatý, protože On nikdy nepopře své vlastní Slovo. Řekneš: „Dobře, moje církev takhle učí.“ To svědčí o tom, že nejsi. Narodil ses z církve, ne z Boha. To je Bůh, Jeho Slovo.

Tady je on, Mojžíš, ten pomazaný. „Sundej svou obuv. Stojíš na svaté zemi.“

„Dobře, nestačí, když sundám klobouk?“

On řekl boty! A tak myslel boty! Jestli Bůh řekne znovuzrození, pak míní znovuzrození!

⁹⁰ Nuže, poslouchejte. Dobře, jsem ve smíšeném obecnství a jsou tady malé děti. Ale určitě budete poslouchat svého doktora. Budete poslouchat... Doufám, že budete naslouchat i mně a porozumíte tomu. Každé narození je hnusné. Nezáleží na tom, jestli je v chlívku pro vepře nebo v růžově ozdobeném nemocničním pokoji; každé narození, narození je hnusné. Stejně tak je to se znovuzrozením. Je to hnus! Ono způsobí, že budeš dělat věci, které bys jinak nedělal. Ale z této smrti a zkaženosti vzejde život. A žádné semeno nemůže vydat život, dokud nezemře a neztrouchniví. A z toho ztrouchnivělého zmetku... když z toho už nic nezůstane a shnije to, z toho vzejde život.

⁹¹ Když syn přichází k Bohu, je podroben zkoušce. Když... Vzpomínám si, jak jsem tam stál a byl jsem podroben zkoušce. Jak jsem den za dnem a měsíc za měsícem a roky, čtyři nebo pět let na rozích ulic kázal Evangelium a snažil jsem se dělat to, co je v Božích očích dobré, a On dopustil, že moje manželka mi byla vzata a moje dítě tam leželo a umíralo. A já jsem přišel k tomu dítěti. Řekl jsem: „Pane, Bože, nedopust, aby moje dítě zemřelo.“ Mělo osm měsíců, devět měsíců, bylo to nemluvně.

⁹² Podíval jsem se shora a uviděl jsem, jak dolů sestupuje černé prostěradlo. On dokonce odmítl vyslyšet můj hlas. Ani se na mne nepodíval. Vstal jsem, bylo mi asi dvacet tři let. Tam v márnici ležela moje žena. On mě ohledně ní odmítl vyslechnout. Potom, když jsem to všechno vykonal... řekl jsem: „Bože, řekni mi, v čem jsem se provinil.“

Jestli jsem se provinil, potrestej mne, ne je.“ Řekl jsem: „V čem jsem se provinil? Pracoval jsem celý den a kázal celou noc a stával jsem na rozích ulic a všude... V čem jsem se provinil? Řekni mi, co jsem udělal?“ Neodpověděl mi.

⁹³ Přistoupil ke mně satan. Řekl: „Tak teda, ty jsi Mu sloužil, a přece stačilo by jedno slovo, aby se celá situace změnila. Jedno slovo aby se tvoje dítě zachránilo, ale On to odmítnul udělat. Nechtěl to udělat. Přece by vystačilo jedno slovo... Půjdeš teda a budeš Mu sloužit dál?“

⁹⁴ Podle zdravého lidského rozumu to bylo tak. Proč bych Mu měl ještě sloužit, když se ani nepodíval na moje dítě? To by přece stačilo. A když jsem uvažoval o tom všem, co jsem pro Něj vykonal; On mě nevyslyšel ani ve věci mého vlastního dítěte. To bylo to největší pokušení. Celá lidská logika se zhroutila. Proč bych Mu měl sloužit, jestli pro mne neudělal ani tolik? Já jsem pro Něj pracoval dnem i nocí. A On mi dokonce odmítnul sdělit, čím jsem se provinil.

Dobře, ale to nebylo pro zdravý lidský rozum. Ale, ó, když člověk je znovuzrozen, pak tam uvnitř něco drží. To sestoupilo dolů na toto místo, když jsem pomyslel: „Odkud jsem ji vzal? Odkud přišla? Kdo já vlastně jsem? Odkud jsem se vlastně vzal já?“ Vidíte? Celá tato lidská část se zhroutila. Ale ten opravdový a ryzí Duch Boží tam ležel.

⁹⁵ Přistoupil jsem k ní a položil jsem své ruce na její hlavu. Tak hrozně trpěla, že její malé oči šilhaly. A já jsem řekl: „Miláčku, za několik minut tě vezmu a položím do náruče maminky, tam v márnici. Pochovám tě pod těmito borovicemi. A jednou tě tatínek znovu uvidí.“ A podíval jsem se vzhůru a řekl: „Bože, i kdybys mne zabil, přece Ti budu důvěřovat. Ty jsi ji dal, Ty ji bereš. Buď požehnané jméno Páně.“

⁹⁶ Všechny moje lidské úvahy selhaly. Byl jsem na konci cesty. Ale když přijdeš na konec cesty, pak se tam setkáš s opravdovým Duchem Božím, který tě přes to v tom čase přenesa a pozvedne tě. Musíš být znovuzrozen.

⁹⁷ Všechno musí zemřít. Celá vaše teologie, celé tvoje smýšlení, všechno, čím jsi kdy byl nebo čím chceš být, tvůj život a všechno ostatní pomine. A pak přichází Duch Svatý. Pak můžeš sundat svůj klobouk, svoje boty, postaviš se před Boha. „Nic Ti ve svých rukou nepřináším, jednoduše lnu ke Tvému kříži.“ Právě tam musel dospět Mojžíš, tam, kde mohl uposlechnout to, co řekl Bůh. Konference Hořícího keře. Bůh řekl: „Teď ti ukážu Mou slávu,“ poté, když byl

ochoten jít. A šel do Egypta.

⁹⁸ Je tu Edenská konference, je tu konference Hořícího keře. Vezměme rychle ještě jednu. Vezměme konferenci Rudého moře. Víte, když stojíte na svém stanovišti, satan chce někdy vaši cestu zkržít. Kazatelé bratři, dobře to víte. Křesťané, vy to víte. Ano...

⁹⁹ Zde je tedy Mojžíš. On tam šel a ukázal tato znamení Izraeli, ten, který se jim nejdříve ukázal, a oni nechtěli poslouchat. Vrací se tedy zpět, nachází se na svém stanovišti pod pomazáním Božím s tím samým Božím hlasem, který povolává Slovem věci k bytí. Může přivolat mouchy. On používal Boží hlas. Řekl: „Ať přiletí mouchy.“ A v zemi nebyla žádná moucha. On se vrátil. Věděl, že se to stane, protože vyřkl Slovo Boží. Vrátil se, a hned začala poletovat obrovská zelená moucha. A pak jich tu bylo kilo na čtvereční metr.

¹⁰⁰ Stvořitelské dílo, které dnes patří v církvi Ježíše Krista, pod krví Ježíše Krista skrze Slovo, díky kterému jsme v kontaktu s Ním... Není tu žádný rozdíl. Slovo, které slyšíme, je zde. Je to Bůh. Vidíme Ho, jak zde stojí. Vidíme, že je to On, který k nám mluví. To je ta samá věc. Viděl jsem, jak se to stalo a vím, že to je to pravdivé. Souhlasí to s Biblií.

¹⁰¹ Mojžíšovi je udělena autorita a On sestupuje a ukazuje tato znamení Izraeli. A Izrael vychází spolu s Ním. Zde, oni jsou na svém stanovišti a tady je Rudé moře, které stojí v cestě. Mojžíš svolal konferenci. Bůh musel najít vhodné místo nad skálou. Mojžíš tam jde a říká: „Pane...“

Jestli kráčíš cestou své povinnosti, pak máš právo svolat konferenci. A za to jsme se sem přišli pomodlit. Za tím účelem jsme posíláni do nemocnice. Za tím účelem jdeme k postelím nemocných. Svoláváme konferenci! Ó, aj, cítím náboženské podnícení. Svoláváme konferenci. Právě dnes je zapotřebí letničím lidem, svolat konferenci. Co se děje? My jsme polevili. Někde v táboře je zlatý prut, je třeba svolat konferenci.

¹⁰² Mojžíš svolal konferenci, říká: „Pane, udělal jsem přesně, co jsi mi řekl, ale tady jsme se ocitli v pasti! Blíží se smrt, plíží se proti nám.“ Stejně jako nemocný, který má rakovinu. „Plíží se k nám smrt.“ A Mojžíš tam stál, dokud ho Bůh nevyslyšel. Stál, dokud Bůh nepromluvil. Znal Jeho hlas, byl prorokem.

Řekl mu: „Proč ke Mně voláš, Mojžíši? Dal jsem ti plnou moc, abys vzal tyto lidi a převedl je a řekl jsem ti, že to máš udělat. Promluv teď

k lidu a jděte dál!“ Amen.

¹⁰³ Rudé moře a všechno ostatní začalo uhýbat, když Bůh promluvil Slovo. Když přichází rozhodnutí týkající se toho, co by teď měl udělat. „Jsem zde, postavil jsem se proti tomu; co mám teď dělat?“

„Promluv a jdi kupředu.“ A Mrtvé moře ustoupilo.

Náš čas už téměř vypršel a mám toho ještě tolik. Mám různá místa, na která bych se rád odvolal. Pospíchejme tedy. Vezměme ještě další, třeba to o Davidovi a tak dále.

¹⁰⁴ Tak tedy, zapamatujte si, že se konala ještě konference v Getsemane, když se spolu setkali Bůh a jeho Syn. Konec konců, nebyl nikdo jiný, kdo by mohl zemřít za hříšné tohoto světa. Nikdo nebyl hoden, kdo by mohl zemřít, žádný člověk. Každý člověk na tomto světě se narodil skrze pohlavní žádost. A to bylo příčinou celého toho zmatku od začátku. Ale co se stalo; to nás udělalo kříženým stvořením. Narodili jsme se ze sexu, z lidské žádosti. To je kříženec. Něco bylo... kvůli tomu je v tom zárodek smrti, jak jsem se o tom zmínil minulý večer.

Ale když Bůh učinil svého prvního člověka, nikdy nepožádal muže ani ženu, aby se dohromady sešli. Stvořil ho ze země. Měl skutečnou sazenici. Skrze hřích se z něj stal kříženec. V tom je problém dnešního dne, důvod, proč máme tolik zkřížených letničních. Naslouchají logickému uvažování místo Slovu. Vraťte se, lidé, vraťte se zpět.

¹⁰⁵ Všimněte si, ve smíšeném obecnstvu o tom nemluvím. Je to zde mezi námi, sedí tu letniční a vy. Nepřišli jsme sem, abyste nás poslouchali; přicházím sem, abych vám pomohl. Přicházím... Kdybych sem přišel jen kvůli tomu, abych něco prohodil o včerejším tématu, pak bych byl jednoduše pokrytcem. Přicházím sem s pravdou; a pravda, kterou vám chci oznámit, je něco, o čem věřím, že Bůh položil na mé srdce, aby vám bylo pomoheno, abychom mohli uvidět tu hodinu, ve které žijeme, vidíte.

¹⁰⁶ To je Getsemanská konference, když ten jediný, jenž mohl zemřít, přišel na tuto hodinu. Pak, když se blíží ten veliký okamžik, musel udělat své konečné rozhodnutí. Otec nesporně řekl: „Jsi stále ještě hotov projít tím, Synu?“

On řekl: „Pokud možno, Otče, jestli je tu nějaký jiný muž, kterého bys mohl někde najít... Miluji můj lid. Miluji bratry, které jsi mi dal. Snad by mohl někdo jiný...?“

„Ne, Ty jsi ten jediný, který to může vykonat. Ty jsi tím jediným, který se narodil z panny. Ty jsi tím jediným, který se narodil bez sexu. Žádný jiný člověk, žádný biskup, papež, kardinál, prostě nikdo Ti nemůže pomoci. To je ten jediný. Ty jsi ten jediný, který to může udělat.“ Pak se konala tato konference...

Postavil se tam satan a byl hotov uplatnit své právo na lidskou rasu. Řekl, že má na to právo, protože oni zhřešili.

A vy, lidé, kteří posloucháte tyto pásky o sedmi pečetích, když vystoupil ten Beránek, aby si uplatnil své právo na vykoupení, na to, co vykoupil, pak čas skončil. On je ale nyní ve svém díle, koná dílo vykoupení, ale jednoho dne vystoupí ze svatyně, aby vzal tuto knihu vykoupení, kterou vykoupil Svou vlastní krví. Pak tato hodina pominula. Pak vystupuje a požaduje to, co vykoupil.

¹⁰⁷ On tam tehdy stal v Getsemane, v tom velkém utrpení. Hřích každého člověka byl vložen na Něj. Všechno, co kdykoliv zemřelo, ta smrt byla vložena na Něj. A On byl nevinný, ale musel se stát hříchem. „Můžeš svatý Synu Boží vzít na sebe hřích cizoložství? Můžeš vzít tento hřích, trest za cizoložství? Můžeš vzít na sebe tento hřích, trest za lež? Můžeš vzít hřích všech těchto věcí a nést sám na Sobě, ačkoliv jsi nevinný?“ On byl tím jediným. Tak probíhala tato konference. Co On řekl? „Ne má vůle ať se stane, ale Tvá.“ Ó Bože, můžeme tedy navštívit Getsemanskou konferenci, tu konečnou prověrku.

A pak jednou přišla další konference. Bylo to o několik dnů později, asi po čtyřiceti dnech přišla další konference, po Jeho smrti, pohřbu a na nanebevstoupení. Křesťanská církev se měla organizovat - metodisté, baptisté, presbyteriáni, lutheráni, všichni z nás. Závěrem na okamžik poslouchejte.

¹⁰⁸ Přichází čas, kdy se Bůh chystá... nejen vzít si lid jako Izrael, který je Jeho lidem. Izrael bude spasen jako národ (říká to Bible), bude zrozen během jednoho dne. Bůh jedná s Izraelem jako s národem. Ale s církví jedná jako s jednotlivci. Povolává pohany jako lid pro své jméno.

¹⁰⁹ Vidíme, že přišla tato hodina. Jak by měla být církev spravována? On zakázal... I když kázali, i když uzdravovali (Poslouchejte mne!), i když kázali, i když uzdravovali, i když viděli velká znamení a zázraky, i když byli svědky, že On byl Synem Božím, a přece jim zakázal zvěstovat, dokud se nebude konat tato konference.

¹¹⁰ „Počkejte ve městě Jeruzalémě. Pošlu vám Zprávu, jakým

způsobem má být církev spravována. Oznamím vám, jestli budu mít biskupa nebo kardinála nebo papeže nebo cokoliv co mám v úmyslu udělat. Pošlu vám to zpět. Odcházím do nebe, aby se tam konala konference a počkejte, dokud o tom neuslyšíte zprávu.“ Amen, amen!

¹¹¹ Vzpomínám si, jak pořádali tuto Ženevskou konferenci a jistý starý kazatel, můj přítel, doktor Pettigrew v Louisville řekl, že poslouchal rozhlas; on poslouchal. Národy se ocitly v sázce! Chtěl se dozvědět, jaké rozhodnutí padne, jaký mají záměr. A nějaký příslušník generace bez iluzí přišel ke dveřím s vlasy visícími na svých tvářích a řekl: „Doktore Pettigrew, nakolik vím, jsi vlivným mužem.“ Řekl: „Mám nějaké rokenrolové písně... lidé mě nebudou poslouchat. Kdybys mě trochu podpořil...“

On řekl: „Synu, počkej ještě na chvíli.“ Řekl: „Poslouchám, abych se dozvěděl, jaké budou ty výsledky.“

On řekl: „Ale doktore Pettigrew,“ řekl, „to je velká věc.“ Řekl: „Pro mě to hodně znamená.“ Jako kdyby to mělo větší význam, než slyšet zprávy z této konference Velké čtyřky!

¹¹² Právě tak je to s dnešními lidmi. Jakýsi příslušník generace bez iluzí, ten nebo onen, přichází ve jménu náboženství a chce upoutat vaši pozornost, abyste neslyšeli tyto aktuální zprávy. Někdo bezvýznamný, zženštilý a rozmazlený, znáboženštělý, pokud jsou tu tato slova vhodná, získává víc členů a lepších lidí a staví větší kostel a má víc následovníků, snaží se upoutat vaši pozornost, bratři. Neposlouchejte je! My čekáme na vracející se zprávy, které nám budou zde napsány.

¹¹³ Jak bylo řečeno na letniční konferenci: „Nepište už žádnou další píseň; nekažte už ani jedno další Slovo, ale jděte tam a čekejte, dokud ta konference neskončí a já vám pošlu zprávy. Řeknu vám, kdo je mezi vámi největší. Sdělím vám přesně, co budete dělat, zda bude zapotřebí mít nějakou organizaci, zda je zapotřebí mít papeže nebo biskupa nebo kdokoliv by to měl být. Řeknu vám o tom. Ale počkejte, dokud se nedozvíte, jaké bude to rozhodnutí. Odcházíme do nebe, abychom o této věci rozhodli.“ A On vstoupil na výsost, vedl jaté vězně a posadil se po pravici Boží a posílá zpět lidem dary.

A pak, když ten den Letnic nastal, všichni byli plní očekávání. Ó, co kdybychom byli... co, kdyby Ondřej řekl po šesti dnech: „Víte co, bratři, věřím, že už nemusíme déle čekat. Věřím, že jsme už naši službu přijali skrze víru. Raději bychom už měli jít a rovnou začít naši službu.“ Právě to je problém s nejděním kazatelem. Nesetrvává

dostatečně dlouho, nečeká, až přijde rozhodnutí, aby uslyšel své pověření.

„Dobře, víš...“ Asi tam byli i jiní, někdo se jmenoval Filip a on povstal a řekl: „Víte co, měl jsem docela dobrý pocit. Konec konců máme o této věci poznání, a o tom, co máme konat.“

114 To tak mohlo být, bratři. Vy jste mohli získat tituly bakalářů, doktorů teologie, doktorů práv, Q.U.S.T., ale to vůbec nic neznamená. Vaše poznání nic neznamená. Všechny vaše semináře prostě neznamenají nic. Máte čekat na tento výrok, abyste se dozvěděli, co řekl Bůh. Nikdo nemá právo kázat Evangelium, jestli se předtím nesetkal s Ježíšem Kristem jako s osobou, ne nějakou teologií... teolo... dobře, víte, co tím myslím. Nějaký vědecký teologický stupeň... teologický vědecký stupeň. Na základě toho nemá právo, aby to dělal. Nezáleží na tom, jak to umí vysvětlit, to není to.

115 Tak, jak to bylo s Mojžíšem. Mohl učit Egyptany moudrosti. Byl nejchytřejším mužem v této zemi, ale musel odejít na konferenci s Bohem. Nikdo nemá právo tvrdit, že je křesťanem, žádná žena, žádné dítě, zejména pak kazatel, dokud se sám nepostavil na tento posvátný písek, na kterém se setkal s Bohem. Všichni teologové na světě, všichni bezvěrci na tomto světě mu to nemůžou vzít. On tam byl, a to se stalo. To se s ním stalo! On ví, na čem stojí.

116 A tak oni šli na ten den Letnic. A my jsme neviděli... Nuže, nejsem... já to jenom tak říkám. Nevidíme, že by tam šel biskup s brašnou v ruce. A řekl: „Nuže, byl jsem poslán Pánem. Chci na vás bratři vložit ruce a poslat vás.“ To je vydání roku 1963 - biskup a jeho podřízení.

A zatím, co o tom uvažujeme, pozastavme se nad tím s patřičnou pozorností k našim katolickým přátelům. Řekněme, že přichází kněz s posledním tak zvaným pomazáním. „Vyplázni, prosím, jazyk a přijmi tento oplatek a já vypiji víno. A pak se staneš členem.“ Kdyby to tak mělo být, pak by to tak bylo od začátku. Bůh je neskonalý. Jeho rozhodnutí je právě takové, jako bylo v Edenské zahradě. On... Jeho prvním rozhodnutím to je vyřešeno!

117 Dobře, co udělali? Čekali a čekali a nebyli spokojeni. Čekali, dokud z nebe nesestoupil mohutný valící se vítr, mohutný vítr. Naplnil celý dům, ve kterém seděli. Rozdělené jazyky na ně sestoupily jako oheň. A byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit v jazycích, jak jim Duch dával vyslovovat.

118 Taková sebranka zbabělců, kteří se báli evangelizace, sebranka zbabělců, kteří se báli čelit těm důstojným osobnostem a slavným osobám města a náboženským kritikům a teď byli na ulici a vydávali svědectví: „To je to.“ To bylo Boží rozhodnutí.

119 Několik dnů později ti Samaritáni... Filip tam odešel a kázal jim a křtil je ve jméno Ježíše Krista, ačkoliv Duch Svatý ještě na nikoho z nich nesestoupil. A tak tam poslali Petra, přivedli ho tam. Oni věděli... Byla tam veliká radost. Byli šťastní a jásali a prožívali nádherné chvíle. Konaly se tam veliká uzdravení a tak dále. Nuže, Nazarejci, Poutníci svátosti, Metodisté, bratři poslouchejte. Uzdravení, to není to. Radost, to není to. Jedná se o prožití. Je to Duch Svatý, samotný Kristus sestupující do vás jako osoba.

120 Poslali Petra a Jana, kteří přišli a vkládali na ně ruce a Duch Svatý na ně sestupoval. V Skutcích 10, 49 shledáváme, že Petr, zatím co ještě mluvil k pohanům: „Zatím co Petr ještě kázal tato slova, Duch Svatý sestoupil na ty, kteří to slyšeli. Protože je slyšeli, jak mluvili v jazycích a velebili Boha.“

„A Petr řekl: ‚Zdaliž můžeme zabránit vody, těm, kteří přijali Ducha Svatého stejně tak, jako my na počátku?‘“

121 Pavel mluvil k této skupině baptistů ve Skutcích 19, když procházel vrchními krajinami a přišel do Efezu. On našel jisté učedníky. Oni se radovali. Měli významného baptistického kazatele, který se jmenoval Apollos. Byl to obrácený právník. A on řekl, že bylo dokázáno Bibli, že Ježíš byl Kristem.

A Akvila s Priscillou, kteří vyráběli stany spolu s Pavlem, řekli: „Náš bratr Pavel je teď tam ve vězení.“ Nemáte tam nějaké místo pro kazatele? On byl ve vězení, protože ďábel ho tam uvrhl kvůli této věštkyni. A on řekl: „On je ve vězení, ale brzy nás navštíví a vysvětlí vám Slovo Boží dokonaleji.“

122 A oni prožívali krásné chvíle, jako všichni dobří Baptisté, vykřikovali, oslavovali Boha, měli uzdravení a znamení a tak dále. Ale když přišel Pavel a poslechl si je jako apoštol, řekl: „Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?“ Oni si mysleli, že to mají. „... když jste uvěřili?“ Myslíme si, že jsme uvěřili, pak to máme. Tak to není. On řekl: „Přijali jste Ducha Svatého, uvěřivše?“

Řekli: „Dokonce nevíme, že něco takového zde je.“

Řekl: „Jak jste tedy byli pokřtěni?“

Řekli: „Křtem Janovým.“

Řekl: „To už neplatí. Musíte se nechat pokřtít znovu.“

¹²³ A tak je pokřtil ve jménu Ježíše Krista, vložil na ně ruce a Duch Svátý na ně sestoupil a mluvili v jazycích a velebili Boha. Jak? Právě tak, jak oni na začátku. To byl ten stejný předpis, kterého se drželi.

¹²⁴ Když doktor napíše recept, nedovolte to připravit nějakému mastičkáři. Mohou tam dát příliš mnoho protilátky a tak ti to nepomůže. A jestli tam dají příliš mnoho jedu, pak tě to zabije. Nezahrávejte si s Božím předpisem - vykonajte to přesně tak, jak to bylo řečeno na konferenci! To byl příkaz. Amen! Miluji Ho.

¹²⁵ To mi připomíná rodiče Ježíše. Oni odešli na svátek Letnic. Cestou zpět zjistili... Byli tam tři nebo čtyři dny a nenašli Ho mezi sebou. Začali se starat. Teď to máme úplně stejně. Církev začínají zjišťovat: „Co se stalo s Ježíšem?“ Co se přihodilo. My jsme letničtí, ale co se stalo? My jsme metodisté, ale co se stalo? Kam se poděl Ježíš?

Začali se rozhlížet mezi příbuznými. Právě tak, jak o tom uvažujeme my. Co řekl Moody? Co řekl Sankey? Co řekl Finney? To byl jejich den. Ale my jsme pokročili na této cestě dál.

¹²⁶ Jestli začínáme hledat, tak jako oni... Oni šli nejdříve ke svým příbuzným a nemohli Ho najít. Šli ke všem příbuzným, biskupům a tak dále. Nemohli Ho najít. Nakonec Ho našli tam, kde Ho zanechali. A kde Ho zanechali? Na svátku Letnic. A tak se museli vrátit celou cestu zpět, tam, kde Ho zanechali předtím, aby Ho tam mohli najít!

A církvi, to je právě to, co musíme udělat - vrátit se tam, kde jsme Ho zanechali! Opustit některé z našich tradic a vrátit se tam, kde jsme Ho zanechali. Jestliže se chcete dozvědět, kde jste Ho zanechali, musíte uspořádat malou Biblickou konferenci a nesmíte nikoho šetřit. Musíte říct pravdu.

¹²⁷ Budeme tedy teď čekat, dokud nevidíme, čím to bylo. Žádní biskupy, nikdo, pouze Duch Svátý měl vést církev. To je ten jediný vůdce, kterého máme, je to Duch Svátý. A On vede podle Slova. Vy říkáte: „Dobře, mám Ducha Svatého“ a popíráš Slovo. Pak to není Duch Svátý, protože Duch Svátý psal Bibli. A tak to není Duch Svátý.

Poslyšte, závěrem. Na světových konferencích, co tam dělají? Jí spolu, hovoří spolu, hádají se spolu, navzájem si lžou - na těch světových konferencích, na konferencích národů toho světa.

Ale co... když Bůh svolává konferenci, co se tam děje? Setkají se spolu. Nepořádají hostinu, ale postí se. Nehádají se, ale modlí se. Očekávají, dokud neobdrží pokyn a pak jdou kupředu.

A právě to je zapotřebí dnešní církvi, aby vyrazila kupředu. Aby přijala pokyny. A říkáte: „Jak mohu nalézt tyto pokyny?“ Zde jsou. To jsou tyto pokyny.

„Odkud to víš, bratře Branhame?“

128 Tak, jak Bůh naplánoval vykoupení krví na začátku, On to nikdy nezměnil. Když Bůh učinil rozhodnutí... A proto se ty můžeš uchopit svou duší Bible, každé její části a toho, co říká, protože to je Boží Slovo. A Bůh je nekonečný, nemůže říct: „Dobře, před dvěma tisíci lety jsem se zmýlil.“ Bůh je věčný! On neměl počátek; On nikdy neskončí. A je to jediná cesta, jak vůbec můžeš být Jemu podoben a být Jeho částí.

129 V den Letnic... Ten veliký Ohnivý Sloup, který sledoval Izrael nebo Izrael ho sledoval na poušti, vidíte, ten veliký Ohnivý Sloup Boží, ten anděl smlouvy, Ježíš Kristus. Mojžíš považoval Kristovu pohanu za větší bohatství, než to, které bylo v Egyptě. Opustil Egypt a následoval Krista.

130 Všimněte si, o Letnicích, co Bůh udělal? Vzal ten veliký Ohnivý Sloup a rozdělil Ho. To byl On sám. Ohnivé jazyky, rozdělené jazyky, rozštěpené jazyky, sestoupily dolů, rozdělené jazyky a posadily se na každém z nich.

131 Ó, copak neměli... Měli bychom se stydět, že dovolujeme našim organizacím, že nás rozdělují, vždyť přece Bůh rozdělil sám Sebe mezi nás, abychom mohli být jedno! „... podle toho poznají všichni lidé, že jste mými učedníky.“ Slyšíte bratři a sestry? Bůh rozdělil sám Sebe. My nejsme nikdy oddělení jeden od druhého, protože jsme částí Boha.

132 Dovolme tedy... došli jsme tedy tak daleko. A za chvíli se dozvíte, že se to pohnulo dál, to, co přišlo skrze Luthera, Wesleye, Letničnické, a shledáváme, že jednoho dne ta pyramida bude ověčena vrcholovým kamenem. Víte, nikdy na ni nebyl vložen ten vrcholový kámen. O tom mluví ta pyramida, kterou máte vzadu na dolarové bankovce, ta velká pečeť. A my v Americe... Zde na této straně se nachází americká pečeť, ale proč tu je řečeno velká pečeť, ta kterou udělal Enoch? To teď není učení pyramidy, protože já nevěřím takovým nesmyslům.

133 Ale oni nikdy nevložili vrcholový kámen na tuto pyramidu. Proč? Ten závěrečný kámen byl zavržen. Ale jednoho dne On přijde. Sláva Pánu. A podívejte, jak v této pyramidě - já jsem tam byl - je to zabroušeno tak dokonale, že tam nelze vložit ani ostrí žiletky. Není to položeno na maltě. Je to prostě dokonale postaveno, je to jako jeden kámen. A když tato církev bude vybroušená do dokonalé postavy Ježíše Krista, pak On přijde, vzbudí z mrtvých všechny svaté, když přijde a vezme si je s sebou. Církev živého Boha bude vytržena.

Ale bratři, my nebudeme jako Eva. Nebudeme mít to, nebudeme mít tamto, nějaké znetvořené tělo. Bude to tělo skrze Slovo, jak řekl Bůh. Řeknete: „Bratře Branhamo, co On tedy řekl? On nám to přece nesdělil.“

V pořádku, Petr o tom mluvil. Když se to chtěli dozvědět: „Jak se tam můžeme dostat?“ Co se stalo? On nám dal předpis.

Nuže, kdyby On řekl, podejte si ruce, připojte se k církvi, pak by to bylo tak. A kdyby řekl, postavte se na hlavu, pak by to platilo. Kdyby řekl, zorganizujeme se s velkým mužem a vytvoříme veliké tělo, velikého papeže a veliké to, tamto, pak by to platilo.

134 Ale co řekl? „Čiňte pokání každý jeden z vás a dejte se pokřtít ve jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů a přijmete dar Duchu Svatého. Toto zaslíbení je pro vás a pro vaše děti a pro ty, kteří jsou daleko, kterékoliv povolal Pán Bůh váš.“

135 A dokud Bůh volá, pak zde je ten stejný předpis. Ne podání ruky, opakování vyznání víry, ale křest Duchem Svatým do těla Ježíše Krista. Takto funguje křesťanská církev. Ne skrze vyznání víry, ne skrze denominace, ne skrze vzdělání, ne skrze teology, ale křest Duchem Svatým, aby vedl muže a ženy. A On nikdy nikoho nepovede mimo Slovo Boží. Povede vás přímo do Slova Božího, protože: „Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým Slovem vycházejícím z úst Božích.“

Máte ještě dvě nebo tři minuty nebo čtyři? Mám tady ještě další konferenci, na kterou bych vás chtěl pozvat. Poznamenal jsem si to sem, je to ve Skutcích 4 a vím, co to znamená.

136 Skutky 4. Poté, když učedníci začali kázat, církve je začaly kritizovat. Oni začali dělat... Církve říkaly: „Počkejte na chvíli. Jděte; ukažte nám vaše zázraky. Můžete to všechno dělat. Ale nemůžete už kázat ve jménu Ježíše Krista.“ Zbili je... zranili a všechno možné. Co udělali? Něco muselo být podniknuto. Bylo jim zakázáno - zákon řekl,

že nemohou více kázat tuto cestu.

137 Ó, bratře. Přál bych si mít ještě chvíli čas. Přichází doba, kdy přivedete vaši organizaci do Světové církevní rady nebo... Jestli to uděláte, přijmete znamení šelmy, protože obdržíte moc, takovou, jaká byla v Římě. A jestli to neuděláte, pak zůstanete jako jednotlivci, jako nezávislé církve. A když to uděláte, ten obraz šelmy se blíží ke dveřím a vám bude zakázáno. A pak bude zapotřebí svolat konferenci, vidíte.

138 „Říkají nám, že už nemůžeme... že nemůžeme kázat ve jménu Ježíše. Poradíme se tedy s Bohem a dozvíme se, jestli to tak je nebo ne.“ A tak šli a konali konferenci. Ach, hm, hm. Promiňte mi. Je nám dnes ráno potřeba jedna taková. „Je to správné, abychom poslouchali lidi nebo Boha?“ Řekli apoštolé.

139 Oni pořádali konferenci o tom, o čem se bavíme dnes ráno. Postavili se a vydali... „Církev říká, že nemůžeme kázat, dokud se nepřipojíme k jejich skupině,“ a tak dále. „A nemůžeme mít toho kazatele, dokud to nebude schváleno organizací. A nezáleží na tom, jaké je na tom pomazání, musíme se tomu podrobit, že“... a víte, jak to vypadá, každá skupina a tak dále.

140 „Co tedy budeme dělat?“ A tak pořádali konferenci, shromáždili se a začali se modlit. To je konference Skutků 4. kapitoly. A když to udělali, všechno podle pořádku: „Pane, proč lidé vymýšlejí marnosti... proč se rozzuřily národy a lidé vymýšlejí marnosti? Vztáhni svou ruku k uzdravování nemocných, skrze své svaté dítě Ježíš. Je nám zakázáno, abychom to dále dělali.“ A všichni se modlili jednomyslně.

Můžete říkat... někteří lidé nás kritizují, že se modlíme všichni společně. Jak bys potom mohl patřit k této skupině, všichni byli jednomyslně. Někdo říká: „Jak může Bůh něco takového slyšet?“

Ale, co si myslíte, kolik modliteb On musí vyslyšet najednou? Zapomněli jste na to. On není omezený, je nekonečný, vidíte.

141 A když se takto jednomyslně modlili, Bible říká, že budova, kde byli shromážděni se zatřásla. Amen. Odpověď se vrátila! Šli a všude kázali Ježíše Krista. Bůh skrze ně působil a potvrdil Slovo. Konference Skutků 4. kapitoly.

142 Ó, bratře, ještě okamžik, ještě jedna konference. Možná ses nezúčastnil žádné z těchto konferencí, možná ses nezúčastnil žádné z těch světových konferencí. Ale pamatuj, možná jsi k tomu neměl příležitost, ale zapamatuj si, je jedna konference, o které bych teď

chtěl promluvit, které se musíš zúčastnit. Nejsem zvědav, kdo jsi, jistě se jí zúčastníš. Možná jsi měl výmluvu až do toho času, ale od nynějška už ji nemáš. To je konference soudu. Je to tak. Všichni se tam postavíme, každý z nás. A musíme vydat počet z toho, co jsme udělali a řekli tady na zemi. To je konference, které se určitě zúčastníš.

Pokaždé, když slyšíš někde na ulici sirénu, pamatuj si, to zahrnuje i tebe. Už tu dlouho nebudeš. Když vidíš, jak se objevují šediny, jak se hrbí ramena, když vidíš nemocnice a hřbitovy, co to znamená? Je to svědectví, že zde nejsme na věky, že se blížíme někam k této konferenci. Všichni tam určitě budeme.

¹⁴³ Musíme vydat počet z toho, co jsme udělali s Ježíšem Kristem. Je to tak? A kdo je Ježíš Kristus? Slovo. „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Slovo bylo Bohem... a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi... Ježíš Kristus, včera i dnes, tentýž i na věky.“ Bůh působí ve třech způsobech.

¹⁴⁴ A proto se On zmínil o tom, aby Ho nazýval Otcem, Synem a Duchem Svatým, vidíte. To nejsou tři různí Bohové. V tom jste tedy byli pomatení. To nejsou tři různí Bohové, to je jeden Bůh ve třech projevech, vidíte, toho jednoho Boha. Máme pouze jednoho Boha. Nejsme pohané, vidíte. Ale máme jednoho Boha ve třech projevech. A proto Matouš řekl: „Křtíte je ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého,“ protože vidíte, to bylo... Ten stejný Bůh ve Starém Zákoně byl tím stejným Bohem, který se zjevil; a ten stejný Bůh je dneska zde. Ježíš Kristus, ten stejný, pro kterého Mojžíš opustil Egypt; ten stejný je dnešního dne zde a ten stejný zde bude na věky - Ježíš Kristus. A On je Slovem. Amen.

Bůh musí být soudcem církve na základě něčeho. Bůh musí soudit svět na základě nějakého standardu. Věříte tomu? Dobře, jestli bude soudit na základě nějaké církve, pak které církve? Jestli bude soudit na základě římskokatolické církve, pak je ta řecká ztracena. Jestli bude soudit na základě řecké, pak je římská ztracena. Jestli bude soudit skrze metodisty, baptisté jsou ztraceni. Bude-li soudit skrze baptisty, pak jsou metodisté ztraceni... a naopak. Jestli bude soudit skrze jednotáře, pak jsou dvojiční ztraceni. Jestli bude soudit skrze dvojiční, pak jsou trojiční ztraceni. Jestli bude soudit skrze trojiční, pak jsou ti dva předešní ztraceni. Je to tak.

¹⁴⁵ Co to je? Co to je, bratři? To je snůška nesmyslů. Bůh přece musí mít nějaký standard! Kdybych se připojil k církvi, ke které z nich bych se měl připojit? Přece existuje jenom jedna. A k té se nelze

připojit. Patřil jsem k Branhamově rodině padesát čtyři let a nikdy jsem se k ní nepřipojil. Narodil jsem se jako Branham. Jsem Branham, protože můj otec byl Branham. A jsem křesťanem, protože můj Otec je Bohem! Amen. My jsme na této zásadě křesťané. My jsme křesťané. My jsme se narodili z Jeho Ducha.

¹⁴⁶ A Duch mého Otce je ve mně; vlastním atributy Boží ve svém nitru a ony se právě tak zobrazují, jako v Jeho Synu, Ježíši Kristu. Zde to máte. „Na té skále vzdělám svou církev. Ne skrže... Tělo a krev ti tyto věci nezjevily, ale můj Otec, který je v nebesích, ti tyto věci zjevil.“ Na této skále vzdělám svou církev.

¹⁴⁷ Jestli Bůh soudí svět skrže katolickou církev, pak protestanti jsou ztraceni. Bude-li soudit skrže protestanty, pak, které? Bude-li soudit skrže katolickou církev... je mnoho oblastí katolické církve. Která by to potom měla být? Vidíte, člověk bude naprosto zmaten. Nebude vědět, co má udělat.

¹⁴⁸ Ale je zde věc, skrže kterou je Bůh bude soudit - Slovo. Ono je tím standardem. „Nebe a země pomínou, ale Slova má nikdy nepomínou.“ A na tom budu stát. Všechny jiné základy jsou bořivým pískem. Na Kristu, pevné skále, stojím; všechny jiné základy jsou bořivým pískem.

¹⁴⁹ A na tom si zakládám. Nedůvěřuji v to, čím jsem. Důvěřuji v to, čím je On. Já nemohu jít do nebe. Ježíš řekl, že bych musel být dokonalý, abych se tam dostal. „Budte tedy dokonalí tak, jako Otec váš, který je v nebesích.“ A jak to můžeš docílit? Ale když... nehleď na sebe, ale na svou oběť.

¹⁵⁰ Dobře, jestli se v dobách Starého Zákona narodil malý mezek, měl křivé uši, nohy do „x“ a šilhavé oči; jak jinak, on věděl, že má pomatenou hlavu. Že se k ničemu nehodí. Ale jeho matka mu mohla říct: „Synu, ty ses narodil s právem prvorozenství. Protože, když ses takový narodil... Můžeš žít, ale ten, který zemře místo tebe, musí být dokonalým beránkem; a on musí být za tebe obětován, abys mohl žít. Jinak tomu koni zlomí vaz, kdyby nebyl dobrý.“ A on určitě nebyl dobrý. Ale podívejte... musel zemřít dokonalý beránek, aby on mohl žít.

A když říkáš, že se nehodíš k ničemu... „Nejsem hoden, abych byl uzdraven bratře Branhame. Nejsem hoden, abych přišel ke Kristu.“ Nehleď na sebe; pohleď na svou oběť. Nejsem dobrý. Nic dobrého ve mně není, dokonce ani myšlenka. Nic dobrého, nic dobrého v tobě není. Nikdo z nás si nezaslouží nic lepšího než peklo. Přesně tak.

151 Ale, ó, podívej, co tam stojí a co tě tam zastupuje. Podívej, co tam stojí a zastupuje nás. Zde je Jeho život ve formě tisku a usiluje, aby se mohl projevit skrze nás. A pak, kvůli nějakému nepatrnému vyznání víry to odmítáme. Ó, je potřeba svolat konferenci, ano. A proto mohu vystoupit na toto pódium a nemusím se bát, že se tu něco přihodí a že se stane to nebo ono nebo, že to zklame nebo že budu na omylu. Ne, já hledím na svou oběť.

„Billy, co jsi udělal tento týden?“

„Udělal jsem toho dost, abych zemřel v tuto hodinu. Jsem od základu hříšníkem. Ale vzhlížím k Tomu, který mi dal zaslíbení. Vzhlížím k Tomu, který řekl: „Neboj se. Postav se. Narodil ses pro tuto věc. Vzbudil jsem tě za tím účelem.““ A pak všichni ďábli v pekle s tebou nemohou pohnout. Stojím zde na Kristu, té pevné skále.

152 Kolik z vás si vzpomene na Pavla Radera? Toho velkého Božího bojovníka. Když jsem byl malým chlapcem, seděl jsem u jeho nohou... nedávno zemřel někde v Kalifornii. Když umíral... on měl bratra Lukáše, který na něm velice lpěl, jako já zde na svém synovi. Chodili spolu a drželi se za ruce, jako bratr s bratrem nebo otec se synem. Ale Pavel došel na konec této cesty.

Biblický Moodyho institut k němu poslal kvarteto, aby mu zazpívalo. Tam v nemocnici měli rolety a zatáhli je. A Lukáš měl jakési... míním Pavla, on měl smysl pro humor, víte. Podíval se na to malé kvarteto, oni zpívali: „Blíž Tobě Bože můj.“ Zeptal se jich: „Kdo tu umírá, já nebo vy?“ Řekl: „Zvedněte rolety a zazpívejte mi nějakou hezkou svižnou evangelickou píseň.“ A oni začali zpívat:

Na kříži tam, kde můj Spasitel mřel, kde za odpuštění svých hříchů jsem lkal; tam na mé srdce použil krev; sláva Jeho jménu!

On řekl: „To zní lépe.“ Řekl: „Kde je Lukáš? Ten, který na mně tak vždycky lpěl.“

Nechtěl být svědkem toho, jak bude umírat jeho bratr. Proto byl ve vedlejší místnosti. Oni šli a přivedli ho. Pavel pozdvihl ruku k Lukášovi a Lukáš ho chytil za ruku. Slzy kanuly po jeho tvářích.

Řekl: „Lukáši, pomysli na to. Byli jsme spolu dlouhou dobu. Šli jsme přes mnohé vřesové pahorky a mnohá údolí. Ale zvaž, během pěti minut od této chvíle budu stát v přítomnosti Ježíše Krista oděn Jeho spravedlností.“ Je to tak.

153 Pavel mi řekl... řekl, že když byl mladým mužem... on pocházel

z Oregonu. Byl dřevorubcem a kácel stromy. A řekl, že když cestoval na nějaký ostrov (zapomněl jsem, kde to bylo, bylo to v Jižní Americe, tam odjel na svou misijní cestu) a tam se nakazil černou horečkou, je to taková těžká forma malárie. Víte, co to znamená. To je okamžitá smrt. Byl daleko v pralese, mnoho mil od lékaře. Pavel byl velkým věřícím, co se týče Božského uzdravení, jak to víme.

A tak řekl své manželce, řekl jí... Chtěli jet pro doktora. On řekl: „Na tom už přece nezáleží. Nemůžu žít tak dlouho.“

A tak řekl své manželce: „Miláčku, pojď blíž k mému lůžku a promluv k našemu Lékaři. Zavolejme Ho sem na scénu.“

A tak se manželka začala modlit: „Bože, nedovol, aby můj milovaný manžel zemřel. On je zde na tomto misijním poli pro Tvou věc. Nedovol mu zemřít.“

Jeho horečka prudce stoupala, byl na pokraji šílenství, a klesala a stoupala. On řekl: „Miláčku, stmívá se tu víc a víc. To už potrvá jen krátce.“ Řekl: „Modli se dál, miláčku.“

¹⁵⁴ A pak upadl do kómatu. Řekl, že měl sen. Řekl, že se mu zdálo, že byl zpět v Oregonu jako mladý muž. A řekl, že měl v dřevorubeckém táboře šéfa.

On řekl: „Pavle, povstaň, jdi na vrch toho pahorku a skácíš mi strom určité velikosti a přitáhneš ho sem.“

On řekl: „V pořádku, šéfe.“

A tak šel na vrcholek této hory a řekl, že pocítoval, jak tato sekera... Víte, čím víc jdete na sever, tím je dřevo měkkší. Čím víc k jihu, tím je dřevo tvrdší. A tak tam šel a řekl, že pozoroval, jak ta sekera proniká do hloubky, zasahuje tento strom, říkal, že ten strom skácel. Odvětil ho, oklestil, a pak zasekl sekeru do kmene, hluboko do kmene toho stromu, do té silné části, víte a pak se ho snažil nadzvednout, přitáhl k sobě kolena, aby ho nadzvedl. Řekl, že byl silným mužem. Víte, jaký byl Pavel, byl podsaditý, silný muž.

¹⁵⁵ A začal ten strom zvedat, ale nemohl ho nadzvednout. Řekl: „Zápasil jsem a pokoušel jsem se, ale cítil jsem... měl jsem ten kmen dostat dolů ke svému šéfovi.“ On řekl: „Nemohl jsem ho nadzvednout.“ Řekl: „Zápasil jsem a namáhal se a tahal a škubal a tahal,“ řekl: „pokud mé síly nebyly vyčerpány.“ A řekl: „Tak jsem se na strom posadil a pomyslel: Jsem už unavený a nemohu s tím za žádnou cenu pohnout.“ Řekl: „Pak jsem uslyšel ten nejsladší hlas, který jsem kdy

slyšel. Byl to můj šéf. A on řekl: „Pavle, proč se tak namáháš?“

On řekl: „Šéfe, prostě to nemůžu nadzvednout. Je to příliš velké. Ten náklad je pro mne tak velký, že ho nemůžu unést. Nemůžu s ním pokročit kupředu.“

On řekl: „Pavle, tam je potok, teče blízko tebe. Proč prostě ten kmen nepostrčíš do toho potoka a pak na něj nevyskočíš a nepřipluješ sem dolů na těch peřejích. Protékají přímo táborem.“

On řekl: „Nikdy mi to nepřišlo na mysl.“

¹⁵⁶ A když ten kmen stáhl do těch peřejí, podíval se dozadu a hle, jeho šéf, to byl Ježíš. A tak na ten kmen skočil a plul dolů peřejemi, voda šplouchala kolem a on křičel: „Já na tom jedu, já na tom jedu, já na tom jedu.“ A řekl, že když přišel k sobě, stál uprostřed na podlaze s oběma rukama pozvednutýma a říká: „Já na tom jedu, já na tom jedu, já na tom jedu!“

¹⁵⁷ „Nic ve svých rukou nepřináším, jednoduše lnu k Tvému Slovu.“ Bratře, sestro, není nijaké dobro v žádném člověku. V nikom není nic dobrého, kromě Ježíše Krista. A dnes ráno zde jedu na každém Jeho zaslíbení. A jednoho dne, doufám, že pojedu do Jeho přítomnosti na této prolité krvi Pána Ježíše Krista. Skloňme naše hlavy.

Já na tom jedu. Já na tom jedu. Ne na nějakém sdružení nebo nějaké denominaci nebo na vlastní spravedlnosti, ale jedu na Slově Božím. Věřím, že skrze spravedlnost Ježíše Krista Ho jednoho dne spatřím. Budu proměněn a učiněn na podobenství Jeho vlastního těla. Budu podoben Jemu. Já Ho spatřím takovým, jaký On je.

¹⁵⁸ A když pozoruji, jak mi přibývá let a moje prořídle vlasy, které jsem měl, prošedivěly a moje ramena se shrbila tím, že už to dlouho nepotrvá. Třicet a něco let jsem stával za kazatelnu. Přál bych si, abych mohl mít tisíce životů a všechny Mu je obětovat. Přál bych si to mít. Miluji Jeho lid.

Na co se dnes ráno spoléháš? Na nějaký dobrý skutek, který jsi udělal? Na nějakou církev, ke které patříš? Nebo stojíš opravdu na Božím Slově? Máš opravdové prožití? Slyšel jsi již, že...? Měl jsi již tuto soukromou konferenci s Bohem a vrátilo se ti již rozhodnutí, jako o Letnicích? Ne nějaká náhražka, ne podáním ruky nebo rozumovým vyznáním, ale skrze oheň Ducha Svatého sestupujícího do tvého života, který proměnil všechno, co děláš a říkáš? Jestli jsi to neměl, nechceš zvednout svou ruku a prostě říct: „Pomodli se za mne, bratře

Branhame. Nejssem...“ Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej. Ach, tolik rukou.

A co s vámi letniční? Někteří z vás lidí... Víte, že chodíte do kostela pouze z tradice; a máte rádi hudbu a můžete se chovat jako letniční. Ale, vlastně, tam v hloubi vašeho nitra víte, že vám něco schází. Víte, že vám něco schází. Toužíte dnes ráno u toho stolu a snídaně po tom opravdově...

Víte, že se s vámi už nemusím při dalším snídání setkat, ale chtěl bych se s vámi setkat na večeri tam nahoře. Jestli jste neměli ještě toto prožití, nechcete teď pozvednout své ruce a říct: „Modli se za mne, bratře Branhame. Chci se stát...?“ Bůh ti žehnej, to je správné. Řekneš: „Má zvednutí ruky nějaký význam?“ Pokud to myslíš vážně, pak ano. On tě uvidí.

Věříte mi teď, že jsem Jeho služebníkem? Mnozí lidé mě nazývají prorokem. Netvrdím o sobě, že jsem prorok. Ne. Ale jestliže věříte, že Bůh ke mně mluví, pak mě teď poslouchejte. Upřímně, když jste zvedli vaše ruce a věříte tomu, pak sledujte, co se s vámi stane.

Nuže, jestli On mi dá poznat to, co je ve vašich srdcích... Jestli mi sdělí, za co jste se modlili předtím, než jste opustili váš dům nebo co jste udělali a slova, která jste pronesli a čeho jste se dopustili ve svém životě a kým jste byli a odkud jste přišli a co se s vámi stane poté, když se to stane, pak On teď určitě ke mně mluví.

Uskutečněme tedy tuto konferenci dnes ráno. Co s tím, metodisté, baptisté, presbyteriáni, letniční, jednotáři, dvojíční (ó, co...), Církví Boží, Sbory Boží, kýmkoliv jste? Uskutečněme konferenci. Přesvědčme se, zda nám není zapotřebí trochu vzájemné lásky. Přesvědčme se, zda nepotřebujeme maličkého uzdravení, a abychom měli trošku lásky a respekt k sobě navzájem. Přejete si to? V pořádku.

159 Dělejme to tedy jako ve Skutcích 4 a vy vyznávejte všechno, čím jste se provinili, co není správné. A rovnou tady, za tímto stolem, kam přicházíte k oltáři, kde prosíme o požehnání... To je rodinný oltář, ten stůl, kde děkujete Bohu za tento denní chléb. A zapamatujte si, když jíte... protože jíte, něco muselo zemřít, abyste mohli fyzicky žít. Věděli jste o tom? Jestli jíte maso, muselo zemřít zvíře. Jestli jíte chléb, musela zemřít pšenice. Jestli jíte zeleninu, pak zelenina musela zemřít. Je to jistá forma života. A jediný způsob, jak můžete fyzicky žít, něco muselo zemřít, abyste mohli tělesně žít.

160 Není to právě to, přátelé, čím jsem vám chtěl ukázat, že toto fíkové listí a lidské názory nejsou k ničemu? Něco muselo zemřít,

abyste mohli žít věčně. Něco muselo zemřít. Ne církev, ne... to je Kristus, který za vás zemřel. Přijměte to nyní, že ano? Zatím, co skláníme naše hlavy, ať každý drží ve svém srdci, svou potřebu. Dokud se znovu nesetkáme, ať vám Bůh požehná.

¹⁶¹ Nebeský Otče, zdržel jsem toto milé obecnostvo lidí, protože nevím, jen Ty víš, to mohla být poslední příležitost. Jedno je jisté, Ty můžeš přijít, než nadejde večer. Můžeš přijít předtím, než se znovu sejdem. Jedná věc je jistá: Ty přicházíš. Mohu zemřít. Mohu odejít z toho světa. Jsou zde mnozí; kdybych se měl vrátit počínaje dneškem za rok, nesporně jsou zde lidé, kteří tu již nebudou. Oni již odejdou. To je naše poslední příležitost, Pane, která nám byla dána. Někteří z nás zde, víme o tom, je to jejich poslední shromáždění tady na zemi. Po druhé se s nimi setkám tam před soudem. A budu se muset zodpovídat za to, co jsem jim dnes ráno jako kazatel řekl. Předkládal jsem toto Slovo, Otče. Je to všechno, co je mi známo.

Nuže, jsou tu mnozí lidé, kteří během této ranní konference řekli, že by si o tom chtěli promluvit s Tebou. Dělají to teď, Pane, pozvedli své ruce. Dosvědčili to. Vyzkoušeli to, Pane, jsou unavení a ví, že tyto světové konference již pominuly.

¹⁶² Není tu žádná jiná naděje. Nemůžeme nic jiného postavit. Všechny národy mají atomové, vodíkové a jedovaté pumy a astronauty a všechno jiné, Pane. Ten svět se chvěje a třese. Ó, bude velice rychle pročištěn a připraven pro to veliké milénium. Bude otřesen a rozpadne se... na kusy. Už teď klopytá, jako když opilý muž ve tmě vrávorá o půlnoci domů a neví, kam vlastně jde.

¹⁶³ Ó, Otče, ale je jeden základ. Jedna jistota. Protože my přijímáme neporušitelné Království. Prosím, Otče, aby každý dnes ráno pospíchal do tohoto Království v Kristu Ježíši. Požehnej je, Otče, zatím co mají skloněné hlavy a skloněná srdce. Očekávají teď na odpověď. Jsme na konferenci. Pošli teď odpověď, Otče, každému.

Někteří potřebují spasení. Pro některé je to první příležitost. Někteří jsou... chtějí zapomenout na svá vyznání. Chtějí nalézt cestu tak, jak to přišlo na počátku. Touží po rozhodnutí, ne církevním rozhodnutí, ne nějaké rozhodnutí vyznání víry, ale Biblické rozhodnutí, rozhodnutí, které učinil Bůh ve Skutcích 2. kapitole, když poslal Ducha Svatého a oheň na církev. To bylo Jeho rozhodnutí, jak církev musí žít a co mají dělat. Ať odloží stranou všechno jiné, Otče. Očekáváme na toto rozhodnutí.

Ó, Pane, sešli tuto sílu právě teď a pokřti každého. Zatímco skláníme naše hlavy. Byli v horním pokoji, očekávali jednomyslně a Duch Svatý sestoupil, který byl zaslíben Pánem.

(To je Jeho Slovo zaslíbení.)

Ó, Pane, pošli tu sílu teď, (Teď prosím.) Ó, Pane, pošli tu sílu teď, ó, Pane, pošli tu sílu teď a pokřti každého. Ó, Pane, pošli tu sílu...

Vidím, jak kazatelé se obracejí k lidem kolem stolu a modlí se s nimi. To je správné.

... tu sílu...

Nemyslete, že tady jen stojíme a mluvíme. On je zde.

Ó, Pane...

Jestli... nehleďš na někoho jiného. Zavři své oči a podívej se na Něj skrze víru.

... pokřti každého. (Pamatujte)

Byli v horním pokoji, byli tam jednomyslní, když Duch Svatý sestoupil, který byl zaslíben Pánem.

Jsme zde, všichni z různých vyznání.

Ó, Pane...

Ted' jsme v jednotě, nyní. Ted' věříme.

Ó, Pane, sešli svou sílu...

Podívejte, jak On k nám tento týden přicházel. Je zde právě teď, právě

vedle tebe, jestli tomu jen uvěříš.

*... teď, a pokřti každého.
Ó, Pane, pošli svou sílu teď, ó, Pane, pošli svou...*

Odevzdávám své srdce, Pane. Odevzdávám Ti všechno. Zde je moje ruka, zasvěcuji se nyní Tobě.

*Pošli svou sílu na mně právě teď.
A pokřti každého. (Znovu!)
Ó, Pane...*

Zpívejme to, dokud se to nestane pro nás realitou, vidíte. Teď zavřete své oči, zavřete svá srdce na všechny hlouposti přicházející zvenku.

*... právě teď, ó, Pane, pošli svou sílu právě teď
a pokřti každého.
Ó, Pane, pošli svou sílu právě teď, ó*

(prosím nyní, prosím Ho za tyto věci)

... sílu právě teď, ó,

(vyznávám své chyby)

*Pane,... pošli svou sílu právě teď a pokřti
každého.*

Nyní Otče, prosím, abys očistil každé srdce. Vyznáváme naše hříchy. Vyznáváme naše chyby. Vyznáváme, že jsme chybovali, Pane, všichni společně. Všichni jsme se provinili. Nedostává se nám Boží sláva. Ó, Bože, nepohleď na nás v milosti a se soucitem, Pane? Jsme nuzní lidé a vidíme vidění příchodu Páně. On se prochází vinicí, tam, kde jsou uskladněny hrozny hněvu. Uvolnil ty osudné blesky svým hrozným a svižným mečem. Jeho pravda, Bible, pochoduje kupředu, pochoduje kupředu. Pochoduje nad vyznáními víry, pochoduje nad denominacemi, pochoduje nad vším. Tvoje pravda pochoduje kupředu.

... pošli svou sílu právě teď, ó, Pane, pošli svou

*sílu právě teď, ó, Pane, pošli svou sílu právě teď
a pokřti každého.
Ó, Pane, pošli svou sílu právě...*

(Já tomu věřím, Pane, já tomu věřím.)

*Ó, Pane, pošli svou sílu právě teď, ó, Pane, pošli
svou sílu právě teď, a pokřti každého.*

164 Zatímco hudba ještě zaznívá, a vy se modlíte, jestli jste byli očištěni ve svých srdcích a vyznali jste všechno, pak jste to opravdu teď položili na oltář... On je veleknězem našeho vyznání. On může jedině, jedině On vám může pomoci, jestliže věříte. Jestli jste vyznali vaše hříchy, jestli jste vyznali vaše chyby, jestli jste udělali všechno, vyznali i to, že jste byli liknaví, jestli jste to nyní vyznali, je to odloženo na obětní oltář. Teď vkládáme své ruce na Ježíše a sami se ztotožňujeme. A ty se ztotožni skrze víru. Polož své ruce na Ježíše. A když to uděláš, podívej se na Něj a řekni: „Přijímám to, Pane. Teď tomu věřím.“

*Já mohu, já chci, já věřím;
Já mohu, já chci, já...*

(Věřte tomu nyní z celých vašich srdcí.)

*Já mohu, já chci, já věřím, že Ježíš mne teď
spasí.*

Ó, věříte tomu teď, že vaše oběť je na oltáři? Na oltáři, to, co jste tam položili - všechny vaše neshody, odložili jste to na oltář. Teď skrze víru položte vaše ruce na vaši oběť, Ježíše, který sedí po pravici Boží a přimlouvá se za vás na základě vašeho vyznání, že věříte z celých srdcí, že On přijal to, co jste Mu obětovali, jestli věříte, že Ježíš Kristus přijal to, co jste Mu dnes ráno obětovali - „Já odevzdávám svůj život, Pane. Byl jsem studený, byl jsem lhostejný, udělal jsem věci, které bych neměl dělat. Ale od této hodiny bych chtěl se přiblížit k Tobě a věřím, že jsem to přijal. Vkládáme teď své ruce na Tebe a skládám své vyznání.“

Věříte tomu? Věříte, že Bůh vyslyšel vaši modlitbu? Pokud ano,

pozdvihněte ruce k Bohu a řekněte: „Věřím, že Ty jsi vyslyšel mou modlitbu. Já skládám své vyznání a věřím, že jsi vyslyšel mou modlitbu. Teď povstanu a vzdám Ti za to díky. Chci Ti poděkovat.“

Povstaňte teď a řekněte: „Děkuji Ti, Pane. Děkuji Ti, Pane. Já Ti věřím. Já Tě velebím za tu jistotu, kterou jsi vložil do mého srdce.“ Teď pozdvihněte ruce a oslavujte Boha takovým staromódním způsobem, jak je to Bohu libé.

